

Rendik Zsu
ASZTALFIÓKA

benne:

MEGREZDÜL AZ EMANCIMPA

- ez két
irdatlan kis könyv –

Tartalomjegyzék

1.rész Asztalfióka /Sajátból való gyűjtéske/

Trafipaxióma

Krimini

Családi képtárlat

A Deákné vászna

Az Menzán uralkodó helyzetekről,

Túlélők és csomagjaik

Vendégségben

JAJAJAJA

Pesti mami

SZTK-tombola

„Sárga Veszedelem”

Babonap

Túró Rudolf emlékezetére

Csomó egy ideig

Vissza a természethez

Meseelmélet

A Szöveg

2. rész MEGREZDÜL AZ EMANCIMPA /Töprenkedő hölgyeknek és bátor lelkű uraknak/

Kecskelevél 1

Kecskelevél 2

Eb ura/m/!

Az én szerelmem

Férfjhezítálok

L'amour, toujours, l'amour

Dilettánc

Mi, nők, hárman a Keletinél

Ördögnél is csibészebb

Boris agyának, agya vágyának rejtett titkaiból

Hölgyköszörű

TOVÁBBI TOJATOK

Büféasztal

Eső avagy: "Esik"

Örökség

Teknyő

1.rész

Asztalfióka

/Sajátból való gyűjtéske/

A magam schizoform paranoid módján kisöpörtem az asztalfiókomat. A következőket találtam benne:

Trafipaxióma

Autózott.

Megfotózták.

Megfordult, visszajött alkudni a rend őrével, turkálós pulóverét izgatottan huzigálva.

Behajolt a rendőrautó ablakán. Kisember ő. Nincsenek összeköttetései. Egyedül kell boldogulnia.

- Láttam, hogy...kattant... – összegzi a vele történt eseményt zavartan.

- Mit mond? – kérdezé a biztos úr – hallotta, hogy villant?

- Igen, villant...a halott...

- Letartóztatom gyilkosságért. Bármit mond, felhasználható ön ellen!

Krimini

avagy: a lapok között is lehet...

Gyakran olvasok, többrendbeli könyvtárat vagyok. Általában tucatnyi példányt is kiveszek egyszerre. Mindig eufórikus állapotba kerülök, ha megkaparinthatom a legszakadtabbakat. A vadonatúj sikerkönyvek már csak ilyen túlfonnyadt, megcsócsált salátapempő-burkolatban jutnak el hozzám.

Szorgalmas tagtársaim - a jelekből ítélve - alaposan átrágták magukat rajtuk.

Belekezek. A harminckettedik oldal rendszeresen meghozza gyümölcsét, vagy zöldségét, egy kisebb fordulatot: a kölcsönzők táplálkozási szokásainak első lenyomatát.

Paprikamag. Kriminél vörhenyes, véres folttal elegy. Nyilván paradicsom lehetett.

Az árulkodó ujjlenyomat a számárfül alatt, a hetvennegyedik lap alsó sarkában található. A tízóri kakaótól, esetleg kávétól, gyakran zsírpacnitól származik. A daktiloszkópiai vizsgálat folyamatban van.

A tettes még ismeretlen. Egészen a százhetedik oldalig.

Egek! Szálas takarmány!

Ki lehet az a mohó tagtársunk, aki könyvre ugyan nem költ, az uzsonnáját viszont a könyvtári darabok apró, szélti metszfelületén költi el? Valósággal fal a könyveken! /Amikor annyi a kidobott újság, hogy egyetlen lépcsőházban kiguberálhatná az emberöltőnyire való szalvétáját./ Tovább nyomozok.

Tévedtem! Ez igazi gourmand! Narancshéj és cseresznyeszár. Meg áfonyakenet. A kusza cselekmény szempontjából ezek teljesen elhanyagolhatóak, mint zöldséges a zsákutcában. Gyanús bűnjel lehet inkább a keksz-törmelék és a datált csokipapír, a telefonszámmal.

A cukrot gondolkodás nélkül a teámba seprek. Fájdalomdíjnak tekintem.

Mi lehet még a lapok között?

Az elhízott, pszihopata apagyilkos a százhetvenhetedik oldalon beismerő vallomást tesz. Atyját csontozókéssel kétszer hasba szúrta, majd enkezűleg elhamvasztotta. A megboldogult földi maradványait a jelentéktelen vidéki kiskönyvtárban, az általa is sokat forgatott, közkedvelt detektívregényben rejtette el.

A mű címe?

Istenem, ez egyezik!

E pillanatban elérem az izgalmi csúcspontot! Most minden kiderül!

Összefogom az első és hátsó borítót, azután szívdobogva kirázom a krimit.

Három kiló morzsa, egy két részből álló, pontosan tizenkettő egész hét tized centiméter hosszúságú szálamibörke meg egy kicsorbult konyhakés hullik elém az asztalra... Fordítok a könyvön, két tenyerembe fektetem és erőteljes mozdulattal összezsapom.

Por szállong fel belőle...sok por. És hamu.

Hát...legalább volt benne valami.

Családi képtárlat

/Művészeti prospektus/

Családi képtárunk – bár jövedelmünk nagysága fordítottan arányos egy miniatúra értékével – nem mindennapi festményeket mondhat magáénak.

Remekműveink felbecsülhetetlen értéket hordoznak, alkotóik szerte a világon jól ismertek. Kis familiánk egy átlagos napját tekintve érdemes rendszerezni életképekben gazdag, becses képzőművészeti kincseinket, mondhatnánk életművészeti javainkat.

Mindjárt reggel a konyhában látható a „Tejet öntő asszony”/Johannes Vermeer/. Délután négykor a kép megismétlődik /reprodukció/. Fizetés előtt mintegy hat nappal kvázi bizományba elteesszük magunknak a takaros hölgy és a pazar fehér nedű látványát, mert még néznünk sincs miből. Ekkor falra kerül „Az utolsó vacsora” című freskónk, mely köztudottan Leonardo da Vinci és a gazdasági válság műve.

Ilyentájt az előtérbe hozzuk a „Tépéscsinálók” című alkotást is. E mű arra figyelmeztet, hogy ugyan már: fejezzük be saját és egymás hajának tépését, ráncigálását, valamint hagyjuk abba a közbeni „Úgyis tudom, hogy van dugipénzed!” felkiáltásokat. Munkácsitól a másik figyelemreméltó festményünk a „Siralomház”. Ha anyagi gondjainktól indítva a plafonra kell másznunk, oda akasztjuk, a nagypapa mellé.

Nem, ez itt nem az „Ásító inas” – ő a mi munkanélküli nagyfiunk.

Ínséges időszakokra marad még Brueghel „A koldusok” című képe, melyet több perspektívából is tanulmányozhattunk az elmúlt évek során. „A koldusok” közel áll hozzánk – és mi még annál is közelebb hozzájuk.

Kedvencünk /ugyancsak Brueghel/ „Eldorádó” című alkotása, ámbár csak ha pénz áll a házhoz, szabad rákacsintani. A családfő házon kívül rejtegeti Zichy Mihály „Orgiá”-ját, szintén fizetésnapokra.

A „Hajóvontatók a Volgán” Repintől a minden erőnket megfeszítő, az árral – illetve a forgalommal – szemben a bontóba eljuttatott roncs Trabantunk gyászos végzetét örökölhette meg, rekonstruált formában.

Szeretnénk rámutatni, hogy ez a kép, t.i. a „Hajóvontatók” már több, mint egy évszázada azt ábrázolja, hogy a buzgó dolgozók ennyi idő alatt sem voltak képesek előre haladni egy tapodtat sem, az árral szemben. Ebben rendkívül hasonlítunk reájuk.

Lakásunk úgy fest, mintha Delacroix „A vihartól megvadult ló” című akvarelljének tomboló paripája rövid időközönként zaklatottan átgázolna rajta.

A gyermekszoba több esetben fogadja magába Picasso „Guernica”-ját. Legutóbb a szomszéd erkélyről ismeretlen módon átszállt macska levágott farka, továbbá a műtét előtt a számára felkínált lefejezett egerek és tengeri malcok tetemei tették emlékezetessé az apa „Sírhatételét”. Fra Angelico és eme modern művészet közötti ellentmondás tucatnyi nyaklevest és két hét betegszabadságot eredményezett, depressziós állapotban.

Esténként előkerül Mona Lisa mosolya.

A családfő helyesbítése: néha előkerül.

A Mosoly után pedig kezd kirajzolódni a „Szent Márton és a koldus” című kép – mert ez a mosoly már egy garast sem ér.

Az „Egri nők” című alkotás viszont a ház asszonyát dicséri, amint az erkélyről egy nagy lavór szennyos vízzel éppen nyakon önti a bennünket sűrűn zaklató hitelezőink egyikét. /Múltkor a lavórt is kidobta./

Tárlatnyitás előtt, hajnal fél négykor a nemes zuhanyt Dezső bácsi kapja, midőn az ablakunk alatt beindítja bűzös és csattogó masináját, melyet motorjának nevez. A felzavart háztartásbeli Dezső bácsi után küldött fohászainak képi vetülete csöppet sem emlékeztet az „Angyali üdvözlét”-re /Fra Filippo Lippi művére/.

Az „Éjjeli őrárat” igen késő esti időpontban kezdődik nálunk, s a kora reggeli órákig talányos hangeffektusokkal tarkítja a ház életét. Bár a felső lakónál is tapasztalható ugyanez az összeállítás katonás kübli, protézis és miegyebek csattogtatásával, de büszkén vallhatjuk, miénk az igazán eredeti zörejkombináció. Ebben az állításunkban gyakran és nyomatékosan megerősít bennünket az alattunk lakó szomszéd.

Ritka csemege volt nálunk Gizikéék zuhanyzójának felújításából következően egy szívfacsaróan szép festmény egyszeri, mondhatjuk alkalmi elhelyezése a mi tusolónkban. „A fürdőjéből kiszálló Dianá”-ból láthattak egy részletet a család kulcslyuknál felsorakozott férfi tagjai.

Gizike férje ez idő alatt a konyhában megcsodálhatta „A répát tisztító nő”-t, Jean-Baptiste Simeontól.

Após tata sokszor emlékezik meg, igen fájdalmasan egy csalóról, aki mindenéből kiforgatta, s a tetejébe rászotta a nannót. A véletlen úgy hozta, hogy a családi fotóalbumba került egy kép a találkozásukról „Szatír a parasztnál” címmel Jacob Jordaeus ecsetjéből.

Tárlatunkban szívesen látunk vendégül sok-sok Murillo-féle „Leányt, ércpénzzel”. A pénz nem gond, ha papír, a leány nem baj, ha fiú. A lényeg, hogy ami náluk van, fizessék be kiállításunk támogatására.

Fontos, hogy a műélvezők hozzanak magukkal kereteket, mert mi a saját kereteinket már réges-régen túlléptük.

Kérjük, hogy szemlélődésük befejeztével ezeket a képtartókat helyezték el adományként a tárlatvezetőnél.

Eredeti rámaikat tavaly tűzvész pusztította el. A parkettát tavaly előtt szedték fel. A bútorokat három éve...

Végezetül tekintsenek szerény kis közösségünkre, mert így láthatják utolsó, szerintünk egyben legpompásabb alkotásunkat: El Greco „A Szent Család”-ról festett műremekét, mellyel mára befejezzük a képmutatást.

A Deákné vászna

Annyit hallok jelentős személyekkel és más fogyasztási cikkekkel párhuzamban emlegetni ezt a briliáns szólást az iparúzó, link Deáknéről, meg az ő selejt termékéről, hogy úgy érzem, joggal ütötte fel bennem kandi kis fejét a néprajzi-nyelvészeti kérdés: vajon honnan eredeztethető az adott igazgyöngyszem?

Jelen helyzetünkből kiindulva arra következtethetek, hogy a józanul hangsúlyos és találó szállóige bölcsőjét Transsylvániában ringatták.

A toszogató-felelős özvegy Deákné, a szolid, fiatal menyecske épp hogy csak egy percre ugrott ki újszülött fiacskája mellől a konyhába, hogy megzavarja a székelypóztát az odakozmálódásban.

Ezalatt megtörtént a tragédia.

Ifjú Deák kibukott megtaszajtott hintaágyikójából, faragott népi motívumokkal ékes!

A baba legott talajt fogott, lefejelve a Föld bolygót, mint Süsü a vadkörtét. A riadt földrengésmérők a világméretű, kolosszális rengés epicentrumát Erdély területére határolták be, a hiteles mérési adatok felhasználásával. Így igazolván az utókornak a vászonról alkotott hipotézisét, t.i. hogy nem különb./

A katasztrófa mibenlétét akkoriban képtelenek voltak megindokolni. A rengés átkos következményeit pedig még annyira sem sejtették, mint Pista bácsi a hibátlan tipposzlopot. De ne vágjunk a dolgok elejbe.

Ifjú Deák torka szakadtából bömbölve jelezte, hogy földet ért. Édesanyja zokogva emelte magához, és keblére szorítván bolygónkat tette felelőssé az egyszülöttjét ért szerencsétlenségért.

Mert mégis mozog!

Galilei újrarahantolása és a baleset után az özvegy szentül megfogadta, hogy mindent megtesz kicsinyéért.

Döntött.

Kiegyenlítendő a csöppség Nagy Bumm által keletkezett agyi károsodásait, elsősorban iskoláztatni fogja. Szépreményű ifjú Deáknak sajnos nem állt rendelkezésére a beszéd lehetősége, hogy heveny tiltakozását kifejezhesse édesanyja ötlete irányába.

Így az eltökélt asszony elzarándokolt a Városházára, megkérte és megkapta az iparúzési igazolványát. A termelőmunka közepébe csapva szövőnőként rendkívül jó minőségű vásznakat készített és a vevők legnagyobb gyönyörűségére az anyagokat igen olcsón adta. Áldott volt az ő neve és áldott lehetne még ma is. De.

A mihaszna fiú időközben bejárta négy kontinens összes vagyonbeszippkázó tanintézményét, mindig és mindenütt egyazon pantallóban. Koptak a padok, koptak a nádpálcák, de a nadrág, az nem kopott vala. A hátsó fala. Fele.

Végre vége lett a hosszú tanulmány kirándulásnak. A fiú hazatért a festői Erdélybe, immár pallérozott elmével. Körültekintett a kezdetleges manufaktúrában, ahol Deák anyóka szövögette kelméit és álmait egy földrengésmentes, szebb világról.

- Nem jól van ez így, édesanyám – szólt az ifjú főcsóválva, benne kiművelt másik fejével.

- Miért, fiam, ifjú Deák?

- Mert az energia nem vész el, csak átalakul – válaszolta sokatmondó arckifejezéssel a fiú.

- És mi lesz abból az Energikából, vagy hogy is hívják azt a nőt, ha átalakul? – érdeklődött édesanyja.

- Zsozsó.

És Deákfi megtette az első lépést a műhely fejlesztésének irányába. Hátrafelé. Pont idejében, mert agyonúthette volna az éppen akkor leszakadó mestergerenda.

A fiú nem esett kétségbe, bár a műhely leomlott, s a szövőgépük használhatatlanná vált. Ügyesen kiemelte a romok közül síró-rívó édesanyját, leporolta, majd szépen elmagyarázta neki, hogy úgysem volt érdemes vacakolni ezzel az elavult technikával. Ezután másképp fogják ezt csinálni, sose sajnálja a múltat.

Csak minimális tőke meg az iparűzési igazolvány állt rendelkezésükre az újrakezdéshez. Felkeresték hát a legszilányabb transzylvániai vásznat gyártó mestert. Fele pénzükért bevásároltak nála olyan minőségű anyagból, aminő hálót csak vak pókaggastyán szőhet. /Fiatalabb szégyenlős nyolclábúak a szőttes láttán meg sodorták utolsó, öngyilkos szálaikat./

Deákék kerítettek egy kis lejárt szavatosságú festéket is, majd bemártás után egy félkezű szabóval kiszabatták a kelmét, azután egy búr háború előtti lábhajtányos varrógépen készre varratták az ümögöket, gatyákat, szabadidőruhákat a helybéli koldusasszonnyal.

Az árut célszerűen „beutazták” a tejjel-mézrel folyó Magyarországra. Itt lehasaltak a híres-hírhedt KGST piacokon a porba, a vevő elé meggyőzően könnyezve Transzylvánia nincstelenségéről. Klásszikus.

Mi is vettünk tőlük egy inget, üsse kő.

Hát kő ugyan nem üthette, mert átesett volna a rajta támadt számtalan hasdék valamelyikén, egy mosás után, négyszázötvenért. /Alkudtunk, ötszázötvenre tartották./ A kolozsvári csoda napjainkban jó szolgálatot tesz a garázsban, kimondottan alkalmas olajos csavarok törölgetésére, a dicső. Mégis úgy érezzük, méltán lehetünk büszkéek a vételre, mert ezt a bővít az élő legenda, Deák anyóka szózza ránk.

Megtanultuk, hogy hogy nem vehetünk tőle soha többé semmit. Jöhet alku, árengedmény, csábító bébidoll, férfi szatén-alsó – soha többé nem veszünk semmit!

Ám Isten útjai és a piaci kínálat kifürkészhetetlen.

Abból a két öltőnynadrágból a tízgyermekes szomszédasszony összes leszármazottja számára futotta tornazsákra.

A sokgyermekes családjában egy ideje gyanúsan méreget bennünket, úgy tűnik, haragszik ránk valamiért. Na, mindegy.

Megfogadtuk ugyan, hogy nem vásárolunk piacokon, mégis kimentünk a hányatott sorsú érdi bazárba, ahol a legjobb helyen régi ismerőseinkbe botlottunk. Nem törődtek velünk, gőzerővel értékesítették a Deák-féle rongyokat. Hosszan kígyózott a sor a standjuk előtt.

- De hülyék az emberek! Hát évek óta sem tanulták meg, hogy az olcsó a drága? Hogy nem szabad ezeket a vacakokat megvenni? Miért? Miért szűnnek ki saját magukkal? – fakadtam ki hangosan a tömeg közepén.

Egy huncut szemű bácsi meghallotta méltatlankodásomat, intett, hogy mondana valamit. Akaratlanul is odaléptem hozzá.

- Kedveském, magácskának igaza van. Az emberek hülyék.

- Ugye?

- Ellenben nem olyan hülyék, hogy saját magukkal tolganak ki – magyarázott tovább a bácsi.

- De hiszen én is vettem inget – próbálom alátámasztani nézeteimet, bár ez rám nézve nem túl hízogó.

- Szétment – közli velem az apóka.

- Szét – fortogok. Szóval ő is tudja. /Biztos ő is vett, há-há.../

- Az ilyesmit az ember soha nem veszi meg saját magának – fűzi tovább az öreg – csak ajándékba.

- ?

- Nem érti? Kizárólag ajándékba vásárolunk ilyesmit, a haragosaink számára. Nincs nagyobb öröm, mint ajándékot adni. Főleg ha tudjuk, milyen is az az ajándék!

Most hullik csak le a hályog a szememről! Hát persze! Igaza van a vénségnek!

Ez az egyetlen hely, ahol új, ám ócska árucikkek forgalmazásával foglalkoznak – csakis haragosok megajándékozására, alku áron!

Ez aztán a hiánykereskedelem!

Mert kinek nincs haragosa?

Nekem. Jóasszony vagyok.

Kinyitom a noteszomat: azt írtam bele, hogy augusztus elsején lesz a Cunika menyegzője...

Az Menzán uralkodó helyzetekről, avagy: az örökké aktuális probléma /a gumi gimi felépítéséig/

Csengő!!! Roham. Alsó folyosó. Sprintbajnokság. Új ifjúsági rekord. Cél: a Menza!

Benn. Tömeg. Örültek ketrec nélkül. Sikoly. Üvöltés. Ebédjegy. Még jó, hogy rá van írva a nevem. Így is nehezen találom meg. Egyesek néha a magukéhoz csatolják.

Sor. Tömött. Sóhaj. Beállni? Képtelenség. A tolokodás magasiskolája. A gimi mellett ez is itt járható ki. „Leesett! Vedd már föl!” Nem bírom! Ráálltak a kezemre! Beszorultam. Csak orrlyukaim szabadok. Ez már igazi csata! Robajgó zajjal! Jön Magdi néni. Rövid nyugi. Ő teremti. Hogy' szerzek tálcat? Pláne villát, kanalat? Van még kettő. Az egyik eltűnt. A másikon összemarakodunk egy harmadikkal. Hogy' kerül ez ide?! Mi vagyunk kiírva! Válasz. Epés. Nem számít. Csak enni! Tálcam már van. Fegyvernek jó lesz. Levegő fogytán. Megfulladok! De előbb odaérek. Ez fél siker! Mosolygó szakácsnő mosolygó tányéron mosolygó, ám igen szerény részemet nyújtja. Mosolygok én is. Tudom, hogy nem fogok jóllakni. Jegy leadva. Kár, hogy csak egy. És volt. Azért büszkeség önt el. Megvan! Nem sokáig. Meglöknek. Kenyér oda. Belepottyant a paradicsomszósza. De így is boldog vagyok.

Megint nem sokáig.

Leülni? Bambán állok. Kezemben minden. Egyek állva? Hopp, egy hely! Rá húsz jelentkező. Véletlenül én győzök. Szerencsés jegyben születtem, úgy látszik. Víz? Az nincs. Kancsó. Csap. Nem folyik. A másik? A sor vége a Holdban van. Kancsó teli. Száguldok enni. Közben elvitték verejtékes munkával szerzett poharamat. Bukta. Kunyerálnak. Nem adom! Örök harag. Jé! HÚS! Elég kicsi. Lemagázom. Holnap hozok nagyítót is hozzá. Ne csámcsogj, Jenő! Fáj a fejem.

Megettem. Behabzsoltam. Szalvéta? Az nincs. Persze.

Leadnám a tálcat. Mondom, leadnám. Szintén sor. Ez már nyugodtabb. De veszélyesebb. Itt, a kereszteződésben. Megy a buszom! Elhitték. Az egyetlen jó taktika.

Ezt is átvészeltém. Korog a gyomrom. Nem baj, üres bendővel könnyebb gondolkodni. Eszembe is jut valami.

Elsősök? Legyintenek... Negyedikesek?! Tisztelet, esetleg? Hogy hol van? A tányér alján. De előbb jóllaknak. Sőt! Előbb laknak jól. Igen, az ifjabbak. Ilyenkor sóhaj. Majd kicsit felnőttiesen mi:

Bezzeg, amikor én elsős voltam!

Túlélők és csomagjaik

Divat a túlélőcsomag. A frappáns elnevezésből kiviláglik, hogy tulajdonosát e helytakarékos, masszív holmikat tartalmazó együttes minden körülmények között túl kell, hogy vészelje.

Fontos, hogy a túlélőcsomagnak szívósabbnak kell lennie gazdájánál. /A tárgyak tartósság és hasznosság szempontjából egyébként is nagy előnnyel bírnak az élőlényekkel szemben, lévén például az emberi test 75%-a víz./

A túlélőcsomag tartalmát a már említett két fő praktikus szempont alapján kell jegyezni: a legszükségesebb, illetve a legkisebb tárgyakat, eszközöket, esetleg értékesnek hitt papírokat továbbá ezt-azt lényeges magunkkal vinni. Mondjuk a túlvilágra. /Nézzük csak meg, mi mindent cuccolnak a fáraók mellé a piramisokban meg a sziklasírokban./

A túlélőcsomag örök életre szól.

Elképesztő-e az elképzelés a világlomást követő első „Pokolbár” pultjánál piáló postarabló és a hozzálépő kórboncnok találkozásáról? Az orvos egy friss, még porzó vesét ajánl fel egyéb létfontosságú cikkekért cserébe a brigantinak. Megkülönböztetett figyelmet érdemel a doktor tizenkét pár pótvesét magába fogadó túlélőpakkja, valamint a gazfickó álkulcs- és szűrőfegyverkészlete az egynegyed halottal, mint konzerv. Végülis, ki mihez jutott hozzá az utolsó pillanatban...

Mindenesetre a túlélőcsomag birtoklása két lábbal kötődve, erősen tapaszt bennünket a röghöz, mint az besatuzott betony. A túlélő maszek nem ismer lehetetlent, s ha az a föld inog, mozog, talán felszívódik, kvázi elvész a lába alól, akkor sem esik pánikba.

Forró háztetőn táncolva bugyogó slagot, sivatagban Mózeset vizet fakadó kősziklával, vagy bármi más bibliait ránt elő tarsolyából, s ím láss csodát, megmenekül.

Akad olyan is, akinek a káosz ideje alatt csak világi rokonai jutnak eszébe, perverz pózban pedigretlen ebekkel.

Ki-ki ízlése szerint.

Körültékintően, látnoki módon, idejekorán el kell tehát elkészítenünk saját szükségcsomagunkat, gondosan bepakolva, aztán mindössze pillekönnyedén felkapjuk ötlet, és repesztünk vele az életbe, bele neki ő.

Kisiskolások ennél lényegesen nehezebb terheket hordoznak abba az intézménybe, ahonnan beláthatatlan hosszúságú évek elteltével majd saját túlélőcsomagjuk társaságában léphetnek ki a nagybetűs tengerbe. Egyénileg szerkesztett naiv, nyitott dobozaikkal, plusz a nehezen megszerzett hasznavehetetlen ismeretekkel felvértezve vakon belevágnak és az első kihagyezett manővernél zátonyra futnak. A csomagot ekkor ijedtségtől pattogó mellkasukra szorítják, és a további viszontagságok elől gyorsan hazaszaladnak a mamához.

A mamának nagy, családi túlélődoboza van, összkomfortos és biztonságos. Itt a mama érzéssel a vitrinbe helyezi a poruljárt poronty pakkját, a két idősebbik testvér ládikója közé. Megérinti, majd kezébe veszi leánykori törött túlélő-émlékszelencéje egy megmaradt kis darabkáját, merengve elmesél egy idillikus, romantikus adomát múltból, mely homályosan a rejtélyes pici objektum túlélő-jellegű eredetére utal. A mama letörli az erekléről a port, orcájáról a könnyeit és csinál egy kiadós rántottát a kezdő hajótöröttnek.

Legjellegzetesebb talán az írók túlélőcsomagja. Ez egy, azaz egy darab kulcsra zárható aktatáska, mely összes kiadatlan műveiket fogadja magába. A kulcs kis szerencsével elvész, a „túlélő” világ ugyanis soha nem fog kellő türelmet mutatni ama szerzők irányába, akik nem bírnak egy Tropauer Hümér erőteljes fizikumával. E másik világ az a hely, ahol ereji fogyatékoságuk révén legfeljebb sült formájában kerülhetnek a terítékre; ez az a hely, ahol műveiket szalvéta gyanánt hasznosítják majd. Tisztán látom magam előtt a Pokolbár étlapját lengető pincért: „Parancsol a kedves vendég egy felsült-költő-felsált? Író-zsírón, netalán dráma-szerző-rámán futtatva?” „Savanyúság?” „Egy perce még itt volt egy bukott vidéki könyvkiadó igazgatója és vele egy avantgard lapszerkesztő... ha szereti a kedves vendég...”

A betérő falatozni vágyó így alakul át betevő falattá, á la carte, frissen elkészítve, abszolút emészthető formában, garantáltan nem fekszi meg a gyomrot.

Itt, ebben a másik világban minden a túlélőcsomag körül forog. Zajlik a műhelymunka, a temetkezési vállalkozó békésen uzsonnázik a koporsókészítővel egyik közös túlélőládájuk tetején. Felülről, madártávlatból látom őket – a láda még üres, kongása felerősíti a párbeszédüket:

- Azt mondták, kettőre itt vannak vele. Állítólag ez a nő még hóttában sem nyugszik, megtalálták mellette az emlékiratait. Azt írja, hibás a Teremtés-csomag. Isten tévedett. Na, most aztán megbeszélheti a Jó Öreggel a problémáit – mondja a temetkezési vállalkozó.

- Miért lenne hibás a Teremtés-csomag?

- Ez a nő azt írja, hogy Ádám és Éva csonka családban élt.

- Az Írás szerint Isten teremtette őket, nem? Az Ő csomagja teljes, mindörökké, Ámen – vet keresztet a vallásos koporsókészítő.

- A nő szerint az a difi, hogy ebből az első mintacsaládból nagyon hiányzott valaki.

- Kicsoda?

- Ádám anyósa.

A koporsókészítő enerváltan rágcsálja a maradék szalonnát.

- Bárcsak nekem se lett volna.

Megtörli a bicskáját, komótosan összezsattintja.

- Mi lett vele? – kérdi a temetkezési vállalkozó, száját törölgetve.

- Annak idején nem fért bele a családi túlélő-koporsónkba, kilógott belőle.

- És?

- Levágtam a felesleget.

Vendégségben

Elcimmogtam haveromhoz, Antalhoz.

Rég láttam. Csengettem. Antal kijött. Rajta hetvenhetes dinamógatya. Némileg bő. Egyik lábán ízléses, ámbár tisztának éppen nem mondható szegedi papucs. Valóban páratlan, nem csak a világon, hanem Antalón is.

Ő rámnézett. Én reá. Megismert. Onnan tudom, hogy ilyenkor mindig kifújja az orrát, a tőle megszokott egyéni, szinte művészivé fejlesztett technikával.

Rögtön visszafordult. A kulcsért. Vártam őt. A kulccsal. Tíz perc. Tizenöt. Húsz. Úgy néz ki, ma kissé szórakozott. Elfelejtett visszajönni. A kulccsal.

Várom. Csengetek újra. Közben eleredt az eső. Kialudt a cigarettám. A lábam alatt víz. Lenézek. Folyó.

Elmulasztottam felvenni a cipőm talpát. Külön hordom. Az évszakok és az ünnepek váltakozásának megfelelően, a felsőrészt, a talpat, illetve e kettő kombinációját.

Röpke két és fél óras várakozás után Antal ismét kijön. Gondolom a kulccsal. Dörzsöli a szemét. Újfent elégedetten üdvözl. Most is ugyanannyi gatyá van rajta, mint papucs. A kilincsért nyúl. Kinyitja a kaput.

Nem volt kulcsra zárva.

Betessékel a szobájába. Gyorsan rendet csinál.

A pianínót betolja a gardróbba. Ez utóbbi egyébként üres. Antal az ágyneműtartóból előveszi szerény ebédje maradványát. Érdekes kék színe van az ételnek. Megkóstolom. Tinta. Antal író, kiváló glosszaszerző. Most éppen azon fáradozik, hogy némi zenével árássza el zsibbadt idegrendszerem sejtjeit. A frigiderben ugyan kevésbé megfagyott a magnója, kár a szerkezetért, de ez tulajdonképpen nem baj. Mi úgyis a kemény zenét magasztaljuk az egekig. Kozmikus távlatokat nyit.

Döbbenet kell konstatálnom, hogy fáradt vagyik. Antal gálánsan lesöpri az asztalról másfél pár tiszta/?? zokniját, szemüvegét, valamint az antennát. /Ez utóbbihoz nincs TV./ Helyet foglalok. Keveset.

Helyet foglalok.

A székre azért nem lehet ülni, mert a váza van rajta. Ebben tartja barátom kedvenc képeslapjait és a teasütemény. A váza egyéb irányú elhelyezésével megbomlana a szoba lakberendezési egyensúlya.

Mondom Antalnak, hogy huzat van. Ő mondja, nem a huzat, ami van, hanem az ablak az, ami nincs. Ez fájt. Némileg.

Antal érdekesen lakik. A konyhájában helyezte el kisebb csirkefarmját és összes macskáit. Hibridekkel kísérletezik, eddig eredménytelenül. De az állatokat szakszerűen gondozza.

A fürdőszobában egy tehén él. Antal izibe meg szeretne kínálni egy pohár frissen fejt tejjel, emiatt minden erejét latba vetve keresi az üveget. Végül diadalmas, mondhatni királyi mozdulattal húzza elő a centrifugából. A ruha kicsavarását serkentő masina a fürdőhelyiség egyetlen foglalt sarkában áll. Illetve mozog. Két oldalról támasztja egy partvis, valamint egy WC-pumpa. Innen is kitűnik, hogy barátom minden tárgyat rendeltetésszerűen használ ki.

Az üvegben – mint utóbb kiderült – fixíroidat és valamilyen tisztázatlan eredetű bankjeggy homogén rendszere „állott”.

Antal megpróbál mentetetőzni. Közli velem, aki egy kicsit már zavarban vagyok, hogy azért nem talál meg soha semmit, mert tisztelt neje hetente egyszer hazajön rendet teremteni. Éppen tegnap volt itt!!! Antal szerint csak felfordulást csinál. A tehenet is ki akarta paterolni a fürdőszobából! Hibbant nő! Szegény négylábút! De Antal megvédte őt.

A nő nemrég ment el. Barátom összes ruháival és azzal a felkiáltással, hogy azokat ki fogja mosatni. Mert például Antal mosógépe analóg sorsú lehetett a többi, Antal házában megtalálható műszaki szerkezettel.

Végülis, barátom miben fog járni az utcán, ha csak egy klootnadrág és hasonló mennyiségű szegedi papucs áll rendelkezésére e művelet végrehajtásához?

De ő megnyugtat. Csak a fülére érzékeny és a sapkáját sikerült elrejtenie a gondosnak éppen nem mondható rendcsináló kezek elől. A többi nem számít. Főleg az a nagy flanc az öltözködéssel.

Nagyon jó hangulatban üldögtünk, s nagyokat hallgattunk a két-két ásítás közötti szünetekben. Megpróbáltam kérni Antaltól kettő cipőtalpat. Azt nem tud adni, mondta, csak két virágcserepet. Jó tipp. Annak lyukas az alja, ott majd szépen kicsorog az esővíz.

Fel is próbáltam rögtön a cserepeimet. Kicsit szorították ugyan a rüsztyömet, de így is elég kellemetlen benyomást tettek rám. Benyomták a nagylábujjamat a kicsibe. Nem baj. Átszámolva kijött még a kétszer öt. Itt Antalnál soha nem lehet tudni biztosan.

Antal fölállt, illedelmesen megköszönte a vendéglátást, s indulni készült. Figyelmeztetnem kellett, hogy most éppen otthon van.

Nagyon megörült. Így nem kell hosszú utat megtennie dinamó-alsójában.

Igyekeztem gyorsan elbúcsúzni tőle, de annyira hálálkodott nekem, hogy mekkora nagy boldogságot szereztem neki, - bár én nem tehetek arról, hogy itt lakik – s még fertály óra múltán is a kezemet szorongatta; drága barátjának, Edömérnek szólított. Kiigazítottam tévedését: nevem Töhötöm.

Ekkor mély dilemmába zuhant.

Ez esetben ki lehet Edömér?

A kedvező pillanatot kihasználva gyorsan eliszkoltam, otthagya őt súlyos töprengésében a tehénnel.

JAJAJAJA

Jaj,ajaj, aja...

Mi lehet ez?

Vala nékem egy szomszédasszonyom.

Nem volt túl bonyolult lelkivilágú teremtés és nem is volt szintisza gondolkodó, befolyásolván őt ez utóbbi műveletben az elfogyasztott jelentős mennyiségű etil- és metilalkohol. A lakásukban működtetett bögrekocsmába kevesen, de annál masszívabban jártak.

E hölgynek – nevezzük Ilcsi néninek – számomra rendkívül élvezetes szövege volt. Gyöngyszemeit ha elejtette, nem bírtam magammal.

És.

Nem bírtam például magammal, amikor mamám elmesélte, hogy Ilcsi néni előadta rövid, sallangmentes monológiát moszkvai utazásáról, közölvén: „mókás kanalakat” hozott onnan magával. Mama a viccre vágyakozva megtekintette a kis objektumokat.

Mókás kanalak voltak.

Egyszóval, ha az idős hölgy megszólalt, nem bírtam magammal. Arról beszélgettünk a kerítésnél, hogy mekkora mocskot csinálnak az autók házaink elülső fertályánál, s hogy mások bokrokat ültetnek az épület elé védelmi céllal. Ekkor ő így szóla:

-Szomszédasszony, nekünk ide ültetni kellenék egy ösvényt!

Természetesen sövényt, s így ekkor én még kevésbé bírtam magammal, mivel kezével egy jelentőségteljes mozdulatot is tett!

Telefonom nem lévén ritkán megkértem, hadd használhassam az övékét. Tárcsázás közben röpké pillantást vetettem rejtvényére: „három betű, tucat fele – TUC”. Alig tudtam végigvinni a telefonbeszélgetést, mert már ezt az alkalmat is besorolhattam azok közé, amikor nem bírtam magammal.

Egyszer áthozta a postáját. Kibontott levél volt, tartalmára nézve az elmaradt CASCO befizetést nehezményezte. Ilcsi néni majdnem sírt, ugyanis nekik nem volt kocsijuk. Megnéztem a címezést – idegen név. Negyed órámba telt, míg az idős hölgy kétségbeesett lényének megmagyaráztam, hogy ez egy másik ember levele.

Csak ült a széken, hallgatott, de látszott rajta, hogy keményen őrli az információt, amit kapott, majd a kibontakozott agytorna eredményeképpen további hosszás gondolkodás után megkérdezte:

-Akkor most nem kell befizetnünk a KRASZKÓT?

CRASCO, ez jó!

Még egy ilyen és lehet, hogy bírni fogok magammal, mert megedződtem.

Ő a „pijarca” járt.

Mi az ördög lehet az a „pijarc”?

Persze, hogy piac. De ez, hogy piac, ez természetesen tájszólás. Érdi.

S a koronás pontot mégsem ő tette föl az i-re.

Nagyon nagy napra virradtunk. Férje új szemetest helyezett ki házuk elé. Rajta a birtokjogi viszonyokat egyértelműen tisztázandó hatalmas nagybetűkkel egyéni, házilagos kivitelezésben a családfő monogramja díszelgett, a biztonság kedvéért ötször egymás után. Janthy Alajos. JA:

JAJAJAJA

Mamám könnyezett és fuldokolt is.

-Nézd már, jajgató kuka!

Nevezett darabot még aznap ellopták.

Pesti mami

A lányom szerint röviden: „Pestis”

Reggel. Papa ágyba hozza a kávé. Mami félig felül, megtámaszkodik, átveszi poharát, azután ennek adott tartalmával ügyesen nyakon önti magát.

Zuhanyozni megy. Kinyitja. A zuhany becsatlakozásánál is ömleni kezd a víz. Azért túlesik rajta.

Odakint is túl esik. Az eső. Mami tízig vár, majd injekcióra megy. Az esőben.

Miacalcic, csonttritkulásra.

Tudja, hogy hányingerrel küszködve fog hazaérni belőle. A rendelőből kilépve megbotlik az épület előtti hanyag eleganciával odahelyezett kőkockában. Megmártózik az utca mocskában. Az igen értékes recepteket azért nem engedi el, azokat magasra tartja, nehogy megsérüljenek az esés következtében.

Sártól és víztől csöpögve az egész idős asszonyka bemegy a patikába, kiváltani. Extra sokan tömörülnek odabent.

Sorra kerül. Fizetéskor döbbenten konstatálja, hogy ellopták a pénztárcáját.

Irány haza. Lift. Kivételesen működik, de ő alig várja már a hányingere kíséretében, hogy felmásszon vele a felvonó az ötödikre.

Még éppen kinyitja az ajtót, még alighogy átesik a küszöbön, még igazán gyorsan összedi magát, majd bebotlik és térdre rogy a rötyiben, megérinti a lehajtott ülőkét, felnyitni azonban már nincs ideje, így összehányja totál a WC-t és jobbik fekete kabátját.

Kimosakodik és főz. Figyelme koncentrált. A gulyáslevesbe jó sok babérlevelet tesz. Déli kávéját a hamutartóba tölti.

Az élet apró örömei: hajráfja felbukkanását üdvözölheti a cipősszekrényben.

Délután szerencsére aludni tér. Csak hatszor csengeti fel a telefon, ebből öt szokástól eltérően téves.

Estefelé vacsorát készít. Az unokájának sült krumplit, a kedvencét. Rutinnal. Az olajat és a bűdös lábost ki akarja vinni az erkélyre, ám megcsúszik a lábtörőn, borul a lábos és ő végigönti a forró olajat mindkét kezén. És újra térdén, vére ömlik a fejéből, mert homlokát beverte az erkély cirádás rácsába.

Miután kikeveredik balesetéből, szédülten kitántorog a konyhába és a naptárra mered.

- Szent Isten! - kiált fel rémülten „Pestis” - Csütörtök és 12-e! Mi lesz velem holnap!?

Hát, kérem, ilyen egy pusztító járvány?

SZTK-tombola

Jár a mama jár, az SZTK-ba jár. Nyugdíjas éveinek kétharmad részét ebben a patinás intézetben tölti. Azt mondta a minap, hogy azért szereti, mert faltól-falig csempe. Emellett az SZTK az program, mindig a legjavából. Rendszeres megfigyelés után állítottam össze a tanulmányt: két fő mozzanatban sűrítethetjük a mama redelőintézettel való sajátos kapcsolatát.

I. Felkészül az indulásra:

a/ Teljes körű toilette, majd az aktuális leletek rendezgetése.

b/ Külön dosszié ünnepélyes megnyitása a laboreredmények számára.

c/ Felszólítás fordításra. /Immár ötvenedszer tolmácsolom neki latinból különféle diagnózisait./ Lemondottan legyint. Tulajdon anyanyelvén sem érti igazán a testében lappangó számtalan titokzatos kórság mibenlétét. Csak érzi. /Tényleg pocskékul van. Szerintem a sok bogytól, amit beszéd./

d/ Kacarászás a szakállas viccen, mely szerint az orvosok azért használják a beteg előtt a latint, hadd szokja az a beteg a „holt” nyelvet.

e/ Kétszáz fekvőtámasz, száz haránt-, ötven lebegőülés, ugyanennyi guggolás lesodrása. Még öt-hat tucati szaltó és három kilométer futás.

f/ Két kedvelt, emlékezetes korszak: a gyermekkor és a mukahely történéseinek felidézése. /Amikor még egészséges volt./

g/ Nagytakarítás.

h/ Negyedóra pihegés a konyhaszéken, a starthoz szükséges többletenergiával való feltöltődés céljából.

i/ Ma még kivételesen további húsz perc üldögélés és mély, fájdalmas sóhajtások eregetése az éterbe az ágy széléről. „Jaj, de beteg leszek!”

A helyzet súlyosságának fokozása érdekében nem létező izzadság itatgatása homlokáról és arcáról, tévedésből a mosogatóronggyal. /Kár, hogy a pazar színészi teljesítményt csak én élvezhetem, mert ezzel a műsorral a Vígszínházban is nagy sikerrel felléphetne. Így csak én vagyok víg, de nagyon./

II. Becserkészi a pontosan egy kilométerre fekvő SZTK tárt kapukkal bővített változatát.

/Búcsút intek neki egy lejárt recepttel. Szeretem őtet, olyan aranyos kis mesebeli csudamanó ebben a saját készítésű szörmesapkában, plusz harminc fokban./ Programjából:

a/ A rendelőbe érkezvén röpké három-hét órás várakozás, míg sort kerítenek rá. /Fix időpontra hívták./

b/ Szobrozas közben kitérő társalgás folytatása a többi várakozóval. /Nyolcvanéves anyókákat is képes meggyőzni a kötelező nőgyógyászati rákszűrés helyességéről. A színes bőrű doktor nem azonos az utolsó indonéz kannibálfőnökkel, akitől tegnap lehetett hűledezni a TV2-ön./

c/ A betegtársak rémisztgetése. /Egyszer egy idős bácsi elpanaszolta neki, hogy érszűkületes, térdben elmeszesedő lábát sajnos, úgy néz ki, le kell vágni. A mama kedvesen mosolyogva megvígasztalta: „Nekem nyaki érszűkületem és csigolyameszesedésem van. Gondolja, az lenne a megoldás, ha levágnák a fejemet?” Az idős ember fürgén két hellyel odébbült. A mama nem egy átlag hipochonder. Ez a bácsi most vele szemben tagadhatatlanul elvérzett./

d/ Bent. Vizsgálat, kezelés. Két perc. A labor-röntgen kör ma elmarad.

e/ Helyette konzultáció a rheuma-orvossal. Egyikük sem érti, miért lövetnek be akár három fülbevalót is nagykorú gyermekeik saját maguknak, nemre való tekintet nélkül, nem számolva az aggódó, idős szüleik egyet nem értésével.

Ha eme koros atyák és anyák valamely véletlen folytán mégis értesülnének arról, hogy mi mindent cselekszenek még felnőtt gyermekeik a tudtukon kívül, biztos, hogy minden hajuk szála égnek meredne a sokkos állapotban.

És akkor az ideggyógyászatra is el kell menni.

Bizony, fölöttébb szembetűnt nekem a II./a alpont kapcsán, hogy a mama tulajdonképpen szeret elidőzni az SZTK-ban. A már-már gigantikusnak ható kalandos útjai az intézetbe soha nem végződnek bosszúsággal. Annyira jól tűri, hogy az már természetellenes. Ez a tünet nála több, mint érthetetlen.

Esetleg fizetnek a várakozásért?

Mégis mit találhattak ki a betegellátók, hogy a nyugdíjasok /mert nincs ám itt egyedül a mama/ tömött sorokban türelmesen, sőt megkockáztatom, szívesen tartózkodjanak az áporodott várakozóhelyiségekben? Ahol olykor csípi a szemet a feldarabolható, kipárologtatott szaglatok? Netalán utolsó lehelletek? Utolsó...kenetek?

Izé...

Azt nem itt szokták... Bár a sort ott szintén ki kell várni. Hát akkor fogjuk rá, hogy az SZTK előszobát képez odaát – innen viszont még „hazajárók” lehetünk, ami szintén nem a legvégső megkülönböztető szempont. De ugyanakkor az SZTK ahhoz a bizonyos helyhez képest is voltaképp csurig van ülve.

Csüccs, és várni.

Mire?

Mi hasznuk az időseknek ebből a kitartásból? Mert gyógyulni...

Kell, hogy létezzen valamely mozgatórugó, ami a mamát a kortársaival együtt olajozottan „löki” az SZTK felé.

Ámbár mozgatórugókról az ő esetében aligha beszélhetünk, hiszen leletei fényében ezek nagy része törött, illetve berozsdált. Néha hallom a csikorgást, a halk csontzörejt, ha helyváltoztatást eszközöl törődött testével a mama.

Úgy döntöttem, pusztán kíváncsiságból, hogy a türelmi titok nyomába vetem magam, bele az SZTK-ba.

Önnön elhatározásból volt muszáj. Torkom elviselhetlen krákogásba torkolt.

Langyos bacillusgazdag légáramlatokat terelt a lágy, kora őszi szellő, midőn útra keltem hát.Csak bátran!

Nagy szerencsével megérkeztem a Helyre.

A fül-orr-giga szakrendelésen sajnos senki sem várakozott előttem, így nem adódott alkalmam rá, hogy bárkivel is szóba elegyedhessek nyomozati anyag gyűjtésének céljából. Búsan, magányosan kuporogtam a fapadon /priccs/, mint egy ottfelejtett egészségügyi csomag. A bőrröndöt, amit magammal hoztam, korainak tartottam kinyitni.

Még nem voltam éhes, két óra után, de a mama körültekintően felkészített erre a két napra, figyelmeztetvén, hogy meleg ruhát is kell vinnem, mert a két héten belül, amit a várakozással majd eltöltök, bizonyára beköszönt a késő ős, aztán meg elromolhat a fűtés és hosszú ám a tél, meg lesz jövőre is.

A 74-es faktorszámú napolaj szavatossága másfél év, ugorjak majd ki idejében újat venni.

Ülök.

Fegyelmezetten, beteghez méltón, hörgő Éva-csutkával.

Rögvest, csekély háromórás, zsibbadásos, derékszögű rezzenetlenség után / a sorban a helyet elhagyni szigorúan tilos, mert képzelt betegek, élelmes felülvizsgáltak és mozgékony biztosítási családok becsoszsanhatnak előttünk! / bejuthattam, egyenesen a gégész elé.

A doki sebesen, szakszerűen megvizsgált, kifaggatott, recept, azzal ripsz-ropsz indulhattam is kifelé.

- Szakított sorszámat? - csapott le rám a nővérke az ajtóban, pedig már indulóban voltam.

A sorszám az a tombola-jegy, mindenki tudja, ami kívül, a rendelő ajtaja mellett függ ódon spárgán.

- Sajnos nem téptem, kellett volna?

Őszintén meglepődtem, hiszen név szerint szólítottak. Az SZTK belső számítógépes nyilvántartásába már a kapunál be kell jelentkezni /kicsit kártyázni is lehet/, utána szabad csak a szakrendelő elé járulni. Talán a három órás gyanútlan üldögélés közben történhetett valami jelentős esemény odakint?

Na, tehát újabb rendszerváltást eszközöltek ez idő alatt és a változás első reformeredménye éppen az, hogy a tombola-sorsjegy száma szerint fogják szólítani a betegeket ezentúl?

Nem valószínű, hogy pusztán óvatosságból hagyták a helyén évek óta a tömböt, a pókhálótól balra. Különbenis, a modern felszereltség mellett minek a sorszám?

Ekörül a tombolajegy körül nem stimmel valami – lehet, hogy most kiderül, miért jár ide a mama, pláne türelemmel. Tombola...hm...szerencsejáték...hm...sorsjáték...és én nem téptem le... Már megint lemaradtam volna valamiről?

- Még nem késő, szakítson egyet bátran-biztatott a nővérke, szeme lázasan csillogott, mikor félrehúzott és bűgő hangján izgatottan suttozta a fülembe a titkot, a türelmi titkot, amiért jöttem, s ami miatt járnak a mamák is, mint köztudott, szakadatlan.

- Ma - nyomta meg a szót jelentőségteljesen a nővérke - kifelé menet a portán kisorsolnak - és még közelebb hajolt, hogy csak mi ketten hallhassuk „azt” - egy kalap fülzsírt...

Hah! Nyereségvágyból! Ezért jár! Erre vár! A mama!

Szorgalmasan fizette évtizedekig a járulékokat és most itt a lehetőség, visszanyerheti az egészséget!

Nem is beteg? Szóval így állunk... Ó, ha ő így, akkor én is!

Robogok a portára, triplán veszem a lépcsőfokokat, elvégre a legjobbkor jönne egy bokaficam. Vagy törés. Az igen! Azzal kontrollra kell járni, többször jöhetnek, az annyi mint... És én hülye még el akartam bliccelni a befizetéseket!

Sajnos, egy karcolás nélkül érem el a portát. Egy vidám bácsi, egy vidám urnából kihúzza a vidám 13-as számot.

Vidám vagyok én is. Nyertem! Fődj!

A markomba röhögök! Tudtam, hogy érdemes!

Három deka, az életkorom alapján behatárolt mennyiség maximuma... Azaz három évtized...az három deka...egy kicsivel talán kevesebb.

A kalapot, melyben kézhez kaptam elteszem egy későbbi kalapkúrához...

A kijáratnál egy félkarú rabló int búcsút nekem...

...

Tegnapelőtt „véletlenül” rozsdás szögbe léptem, tegnap rám borult egy fazék forró leves, ma pedig gondos előkészületek után szétvertem a kisujjamat a nagykalapáccsal. Buzgón zúzom magam, ám hiába minden igyekezet. A mama másfél mázsával vezet. Töretlenségre biztat: „Majd, ha te is megöregszel.”

Na, erre befizetek. Az egészségbiztosítást. Szeretek játszani.

Az életemmel.

Könnyű ebéd

Amikor rájössz, hogy az ébresztőóra azért zörömböl, mert elfelejtetted átállítani és ma szombat van, elégedetten rácsapsz, erre az elhallgat, így alhatsz tovább...és tovább...fél tíz...még alhatsz...azután eljön a fél tizenkettő, és a gyomrod megkordul.

Hanyatt fordulsz és elmerengsz a hűtőd beltartalmát felidézendő, ráncolván homlokod. És rádöbben.

Nincs itthon semmi, csak egy kis kenyérvég, hagyma, vaj, tojás... Ez az, a tojás. Mindjárt lejár a szavatossága, meg kellene enni. Mert hiszen bevásárolni meg főzni már elkéstél, és egy kiadós tojásrántotta jó átmenetet képez a reggeli és az ebéd között. Ki lehet vele húzni estig, amikor is – hála Istennek – randid van és legszebb reményeid egén feltűnik a vacsira beígért tatár. De ez a távoli jövő.

Barátkozol a gondolattal, hogy fel kellene kelni, majd elkészíteni rántottádat. Alapvetően nem vagy lusta – legalábbis a saját megítélésed alapján nem - de talán a szombat miatt még bevillan, hogy elautózhatsz Törökbálintra, vagy Budaörsre bevásárolni. Ám, a gyomrod korog. Úgyhogy a bevásárlás délután, vagy inkább holnap.

Most azonnal enni kell.

Rántottát!

Végigjátszod gondolatban, hogyan fogod majd elkészíteni, mert felkelni még mindig nincs hangulatod. Először is meghámozod a hagymát. E zöldség lehántolása közben krokodilkönnyekre fakadsz, mert ahogy a kuka fölé hajolva a műveletbe kezdesz, az első vágások után arcodba csap a hagyma által gerjesztett dús légkör. A szag már-már elviselhetetlen, és betölti a lakótelepi konyhácskád teljes légköbméterét. Eltökéled, hogy kinyitod az ablakot. Hogy miért kell ehhez eltökéltség? Na, lássuk csak...

Ablakaidat három egész havi fizetésed áráért megcsináltattad, hogy ne középen nyílóak legyenek, hanem oldalt, /mint a konfekciósoknya/. Befelé nyíló tulajdonságuk révén most ezek kifelé lejtjenek, az ellenkező irányba. Ezért nyitás után meg kell támasztani őket, hogy be ne csukódjanak /e célra rendkívül alkalmas az összehajtogatott újságpapír, amiből van is otthon egy nyalábbal/. De így is, ha túl erős a szélroham, az ablakot bevágja a lakás belseje felé a légáramlat. Emiatt a másik, vele szimmetrikusan nyíló nyílászáró / mely bezárt / kilincseléssel össze kell dolgozni tárgyablakod kilincset egy gumi segítségével, s így immáron se ki, se be. Fix ponttá vált az ablak életed rögzös útjain. Gumírozás révén minimális holtjáték várható. Ez tulajdonképpen kellemes, befelé irányuló szelleneteket eredményez.

Mielőtt az ablakot kinyitnád, megtámogatnád és begumiznád, külön gondot kell fordítanod a függönyre.

Elhúzkod.

Elhúznád. De jól tartják a beakadt szélső csipeszek. Ekkor olyaténképpen döntesz, kinyitod az ablakot úgy, hogy függönyöd odalóg. E manőver során lép be életedbe a Lakótelepi Karnis, mintegy két milliméterre az ablakkeret felső peremétől – ide szorul be függönyöd, ha ablakot nyitasz.

Ergo húznod kell mégis, hogy ne préselj és szaggass. Ilyenkor csipeszeid jól fogják, s ha érzéssel húzod a nájlomból készült rongyot, mint említettem volt, csipetőd ez esetben viszont már az elején beakadnak és csak az ötödik csipesztől bomlik le az anyag, buggyot vetve a nátlínál...

Sima ügy az energikus rángatás – így az elejétől fogva omlik alá függönyöd csipeszfüggetlenül. /Vagy azzal együtt./

Ekkor előhozod a létrát, mely az előszobaszekrényben várja a szereplési lehetőséget. Már csak a szekrényt kell félig kipakolván átrendezni, hogy hozzájuss, és segítségével visszacsíptess. A szekrényben fellelhető zsibvásár cseppet sem emeli hangulatod fényét. Csípésekből sohasem elég – létrád nyitásakor alaposan belecsíppant ujjadba. A fogaid közt szűrt káromkodás-sorozat sem minőségileg, sem mennyiségileg nincs egyenes arányosságban szerzett sérüléseddel.

A konyhát némileg át kell rendezned, hogy kinyitott kétágú lajtorjád elférjen a visszacsíptetési művelethez. Úgyesen sakkozgatsz a konyhaszékekkel, asztallal, kukával. Ez csak öt-tíz perc./És matt./ Közben hagymád eredményesen ellát illatanyaggal, mert az ablakot a csipeszelés miatt be kellett csuknod újra.

A létrával való akrobatika után végre minden ablak, csipesz és függöny is a helyére kerül. A hagymát felvágod, a tojást felvered, sip-sup, pár perc alatt kész a rántottád.

Megszenvetdél érte. Kicsinyég hűlni hagyod.

Eme időpillanatban mini tigrised a kíváncsiság heveny tünetétől áthatva ruganyos, puha mozdulattal felugrik az asztalra, vernyákol és mancsával villámgyorsan összetapogatja a rántottád felületének jelentős hányadát, újfent nyervog, majd elégedetlenül távozik. Rajtad ekkor parányi ingerültség vesz erőt...

Ez volt a „Macska a forró tojásrántottán” című röpke etüd.

Nos, gondolatmenetedben itt a pont. Eddig jutottál és itt gyász. A gyomrod változatlanul korog-morog, bedolgozva a semmit.

Végülis, fölmerül a kérdés: mit egyél? Mert rántottát akartál...

Ólmos fáradtsággal tagjaidban feltápászkodsz, kimész a konyhába – és kensz magadnak egy vajas deszkát.

„Sárga Veszedelem”

Nem. Nem a kínaiakról lesz szó.

Csak egy rövid utazást teszünk a helyközi járaton. Egész pontosan át egy dimbes-dombos városon, majd annak a főváros felé autópályával összekötött vonalán. Itt vezeti buszát – ahogy a népnyelv szerint elhíresült – Őrült Józsi.

Tehát utazás - az ő koponyája körül.

Kövessük figyelemmel egy morcos reggelen Orsit, kis havernőmet, aki a körülírt útvonalon utazott Józsival.

Felszállt és felvillantotta előtte bérletét, nyomában Péterrel. Ekkor üvöltés harsan fel:

- Mi a jó...anyátoké nem szálltok felfelé gyorsabban! – majd Péterhez, aki szintén mutatja a bérletét, a következő kérdést intézi: - És jegyet ki vesz?

Péter úgy gondolja, hogy jegyet az vesz, akinek nincs bérlete és eme ismeretének hangot is ad.

- Vegyél jegyet! – bömböl makacsul Józsi – A barátnődnek!

- Bérlete van.

- Nem láttam!

Megmutatják neki újra. De nem nyugszik meg ettől sem. Fokozottan keresetlen szavakkal szapulja továbbra is a felszálló utazóközönséget. Becsukja az ajtót.

Táskák, hátizsákok, esernyők, fél kezek, ilyesmik kívül rekednek.

Valami összetettebb problémája lehet, mert a megállók között maga elé mormog, fogai közt szűrve a szót, csapkodja a kormányt, egyre csak pummog, mérgelődik. Aztán hirtelen megfordul és a következőket közli a még álmos és teljesen értetlen utasokkal:

- És akinek ez nem tetszik, kinyalhatja a seggemet!

Őrült Józsi fénykorában autóversenyző volt – így szól a fáma – de egy balesete után kiszuperálták. Azóta nem stimmel minden ennél a Józsi nevű emberrendszernél.

Végig kanyarog a busz a városon. Gyorsan haladnak, tekintettel a felszállások feszített ütemére, melyet Józsi diktál. Az utazók menet közben ide-oda dőlnek, többnyire egymásra, vagy a másik ölébe.

Az utolsó városi megállónál többen leszállnak. Inkább bevárják a következő járatot. /Ezek jól ismerik a sofőröket./

S a sztrádára hajt a busz. Emberünk újra hátra fordul, a még mindig csak eszmélő utasokhoz:

- És most azt is megbánjátok, hogy megszülettetek! – süvölti nekik. Aki nem értené, miért az hamarosan tanúbizonyságot szerez.

Őrült Józsi felgyorsít százezerre, egyik kezével a dudát nyomja, a másikkal kormányoz. Autók spriccelnek szét két irányba előtte.

Vigyázz, jön a busz!

A volán mögött Nemnormális Józsival!

Beéri a tíz perccel korábbi járatot, leelőzi, ettől kissé lehiggad.

Busza, mely maga a „Sárga Veszedelem”, csörög, csattog, zörög, minden ízében reszket. De nem lassít.

Az utasok szívét jeges rémület markolja. Mindenki kapaszkodik, ahogy csak bír és csöndben, szüntelen zsolozsmázik a bajusza alatt. Ma reggel ismét lesz egy busznyí imbolygó ember, akik szent döbbenettel a tekintetükben megfogadják, hogy Őrült Józsival többet nem. Ha százszor is sietnek, akkor sem. /Mert azért csak félti az ember a tyúkszaros életét./

Úrhajós kiképzés első fázisa ez, vele utazni.

A busz ma kerülővel megy a pályaudvarra. Az első fővárosi megállónál mindenki leszáll inkább. Orsi az elsők között, reszkető inakkal.

Három úrhajósjelölt marad.

- Mi van, nektek nem volt elég? – fordul hozzájuk az Őrült hitetlenkedve.

Berántja az ajtót.

További sorsukról nem tudunk.

Én meg inkább a régi autóúton járok. Igaz, így utam közel sem ilyen hangulatos, mint ezzel a Bolondos Józsival.

Egy dolog azonban tagadhatatlan. Hamar odaér.

Hova is?

Babonap

Nem vagyok babonás.

Zsenge ifjúságom elmúltával, majd eszmélésem hajnalán még rosszindulatú vadkacajra fakadtam mások infantilis, babonás történetei hallatán. Ma már irigylem ezeket a mesélőket és esz a penész.

A kedves olvasó nem is sejtheti, milyen szerencsétlen, hülye alkat az ilyen, mint én. Ritkán fordul elő ez, mint a négylevelű lóhere. A növénnel ellentétben ez az alkati adottság viszont még véletlenül sem hoz szerencsét számomra. Létemet kénytelen vagyok olybá venni, mintha abszolút peches csillagzat alatt születtem volna.

Így nem lehet, és nem is érdemes élni: semmi reszketegtető rettegés, babonás, borzadályos borzongás, semmi ideges izgalom, hidegrázás, citerázás, nulla hullá, a páni félelem.

Annyira idegesítő, ha valaki kiselőadással tud domborítani a fekete macskáról, ami átfutott előtte az úton, ettől ő lekéste a megszokott buszát, s amelyikre meg felszállt a babonás megszállott, azon megbüntette őt az ellenőr. Természetesen a macska miatt. Ez egyértelmű.

Velem ez nem fordulhat elő! A babonás ember – vagy ahogy egy idő óta magamban ezeket a szerencsefiákat nevezem, a „babonoid” alkatú ember mindig kifog valami sors alkotta isteni gáncsot, mely beszínesíti napjait: emellett a végtelenbe nyúló élménybeszámolókat tarthat misztikus dolgairól társasági összejöveteleken /például az iskola előtt kiskorú gyermekére várakozva/.

Ó, ti boldog horoszkópolvasók! Ó, ti tenyérjósok!

Mert mit művelek én?

Igazán iszonyú, hogy minden csipetnyi babona „kioltására” ismerem a megfelelő módszert. Ez tulajdonképpen nem más, mint birtoklása a hiedelmeket ellensúlyozó további hiedelmeknek, melyekkel csak igen kevés, hozzám hasonló „antibabonoid” fajta lény rendelkezik. Én vagyok az ellenbabonás. Ez egy szörnyű átok, babona átoltnak lenni.

Nekem például volt egy osztálytársam aki pénteken, 13-án született. Most nyitotta meg a huszonegyedik éjjel-nappal közértjét. Majd megkérdezem, hogy csinálja ezt ilyen múlttal a születésére nézve. Valószínű, hogy ő is „antibabonoid”.

Nem vagyok babonás.

Éppen ma reggel, midőn átsuhant előttem az a fekete dög, a Piptike zsugorpárduca a másodikról, én nyavalyás förmedvény, előírászerűen utána pötktem hármát, ahogy a Nagy Könyvben meg van írva. Jobb félni, mint megijedni. /Egyesek szerint a bal váll fölött, hátrafelé kell köpni. Feltétlenül ki fogom próbálni./

A macska visszanézett és kiöltötte rám csinos, rózsaszín nyelvét. Ha majd egyszer reinkarnálódok, és azonos súlycsoportban leszek vele, /ergo utólérem/, még elszámolunk ezért a pimaszságért.

Nem vagyok babonás.

Ha sürgős teendőim vannak otthon, vagy éppenséggel utálnám a vendéget, nyilvánvalóan jól beverem a könyökömet a frigiderbe, ami köztudomásúlag azt jelenti: két percen belül beállít őseim tízgyermekes vidéki pereputtya és neveletlen ivadékaival együtt fővárosi tartózkodásának idejére /előre láthatólag „csak” egy-két hónap/ mendéket kér. A nagybácsi egyik leszármazottja blockflötén játszik, a másik összeszedi a környék kóbor kutyaát /korrekt átszámolást követve négyzetméterenként átlag kettő is jut a nyáladzó, veszett ebekből/. A harmadik torzszülött szenvedélyes heavy metal rajongó, de aki a fürdőszobában szereli olajos mopedjét, melyen kétszáz kilométert robogott tegnap óta a díszes famíliát forró nyomon követve, a rokon család anyakirálynéjának házibaráta.

Ezt végiggondolva az „antibabonoid” alkatú ingatlan tulajdonos gondosan háromszor megütögeti bevert könyökét – illetéknéppen messze elkerüli a távoli családtagoktól hemzsegő magánlakásának még a gondolatát is.

Nem vagyok babonás.

Biztos, ami biztos, azért bal lábbal lépek föl a buszra, hogy szerencsém legyen. Ha jön az ellenőr. Szerencsének azt nevezem, amikor az ellenőr betegállományban van otthonában, mivel bérlet, jegy, vagy más egyéb utazásra jogosító bizonylat égető hiányában szenvedek. „Antibabonoid” lévén

szuggesztíven hipnotizálom a BKV-t: „Te nem küldesz a nyakamra jegyellenőrt, ma sem és máskor sem, soha ebben a bűdös életben.” A bűvös ígét háromszor elismétlem a Körtérig. Tapasztalt utazóként tudom, hogy nem elég pusztán magam elé mormogni a varázsszavakat, le is kell fixálnom a dolgot, így hát gyorsan lekopogom.

Kopognám.

Nem találom a fát, a megváltó fát, melyen alulról fölfelé, a bal kéz középső ujjával a szükséges műveletet végrehajthatnám. /Ezt Salamon Béla bácsitól tanulhatta az ország, a TV évről évre „antibabonoid” képzési programjában szerepelteti az emlékezetes jelenetet./

Na, tessék, most már szívdobogásom lett! Egy rémület ez a BKV! Hányszor, de hányszor megfogadtam már, hogy utazáshoz a fapados tuját választom inkább, ami egy merő deszka. De a buszok! Az én szemszögemből /ami azt is jelenthetné, hogy szög ment a szemembe/ nézve maximálisan rosszul felszereltek, csupa áramvonal, csővázis kapaszkodó, korszerű műanyag ülés, na és a kárpit! /Az retvás./ Sehol egy darab deszka az „antibabonoid” utások számára, hogy lemorzshassák gondolataikat az ellenőrökről. Legalább a deszka helyét jelezhetnék emléktáblával „A kis bliccelő első bukása e ponton következett be” címmel, ha már arra volt eszük, hogy kiírják: „Kihajolni érvényes!” Bocs, veszélyes.

A jegynek kellene érvényesnek lennie.

Megnyugtató meglátás: e szolgáltatás ezekkel a bizonyos hiányosságokkal bír, tehát a jövőben is nyugodt lélekkel bliccelek tovább. Megérdemlik. De jöhet az ellenőr, ez a jegyüzér, és úgy megbüntet, hogy majdani nukleo-kor-beli ük-ükunokáim is fizethetik. Ergo: mégiscsak kopogni kéne, bebiztosítván a dolgot főként leendő kései leszármazottaim javát szem előtt tartva.

Nem kockáztatok. A következő megállónál leszállok és becserkészem az áhított fapadot.

Le innen a csövessel! Nehogy azt higgye, hogy nem létező lakásába kérek bebocsájtást!

És kopogok, és kopogok, és kopogok...

Aztán újra buszra fel – bal lábbal lépni először, megint csak a biztonság kedvéért.

Nem vagyok babonás.

Szörnyen kezdődött ez a mai nap. De nini! Itt van! A kedves, kormos kéményseprő bácsi! Mintegy rendelésre! Eszelősként tépem a cipzárat kabátomon, hogy hozzáférjek és megragadhasam a gombomat. Nyálazni kell, és én úgy nyálazok, sőt nyáladzok, mint a vásároló bő bevétel számlálásánál. A gusztustalan, félig elszopogatott gombot pedig akkor, és csakis akkor szabad elengedni, ha szembejön egy... négy lábú.

Na, hol az a fekete macska?

Persze, nem jön. Elvégre hét életéből egyet sem köteles rám áldozni, pláne nem ebben a szerencsés periódusomban a gombbal. Amit ebben a pillanatban leszakítok. Ez már a vég. Most érvényes, vagy nem érvényes, ez itt a kérdés!?

Betelefonálok a munkahelyemre, hogy késni fogok. A telefonkönyvből kikeresem a Kéményseprő Vállalat címét. Gombot visszavarr, buszra bal lábbal föl, s a Kéményseprő Vállalat bejáratánál lesben lecövek.

Fohász.

Felpillantok a magas égre, nagy várakozással, hátha lepottyant a Nagy Jó Öreg a kedvemért egy újabb kéményseprőt, vagy legalább egy retardált szenesembert. De Ő nem enged óhajításomnak. Gondolom, kifogyott a készlete.

Nem kis eredménytelen várakozás után cikcakkvonalban iramllok munkahelyem felé, hulló téglák, zuhanó cserepek és ipari alpinisták között. /Azt olvastam, hogy valakit agyonütött egy repülőgépről származó fagyott vizelettömb./ A nemtelen haláltól való félelmemben nagyon vágyok már egy pötty sanszra, egy apró darab szerencsére... Ez meg micsoda?

Az úton fémesen peng valami az arra elhaladó kocsik kereke alatt. Hiszen ez egy – lópatkó! Felvenni, azonnal felvenni! Egy lázban ugrok ki az útra érte... Nem értem, mi ez a hatalmas, kék dolog itt balra tőlem? Mintha azt dübörözné, kérdezvén tőlem: „Szídtad a BKV-t?” – és nekem ütközik. Kegyetlen fájdalom hasít belém, azután nem érzek, nem hallok már semmit...

Amikor kinyitom a szememet, egy apart, gurulós kórházi ágyon találom magamat. Minden porcikám sajog a fájdalomtól.

Egy simára borotvált, sápadt arcú, zselés, lenyalt fekete hajú és fekete szemű férfi hajol fölém érdeklődve.

- Hogy vagyunk, hogy vagyunk? – kedélyeskedik abban a biztos tudatban, hogy az ő kitűnő, virulens hangulata számomra a legpompásabb gyógyszer.

Csöndesen nyöszörgök.

És döbbenet figyelek.

Az úriember lila alapon sárga pettyes nyakkendőjét piros inggel kombinálja, s ha libapottyant szín tükörbársony zakójának, narancsszín gatsby nadrágjának komplett összehangját is ide számítom, ez az illető lehet a kórház bohóca.

Vagy az ügyeletes ideg orvos.

De mi is történt velem?

- Patkó – lehelem – lópatkó...nem vagyok babonás...

- Tudom, tudom – csitít angyali nyugalommal hangjában – én mindent tudok – és mosolyog. Furcsán mosolyog, inkább viczorog. Azután itthagya, kimegy az ajtón.

Ez egy ismerős hang... Ezt hallottam akkor is!

Az eltávozó fura pók lépéseinek nyomdokán látom, hogy ottmaradt egy csillogó, fekete lópatkó...

Kínjaim ellenére felkelek és magamhoz veszem.

A szívemre szorítom.

Azt mondják, szerencsét hoz...

Bár én nem is vagyok babonás.

Túró Rudolf emlékezetére

Édesatyja vidéki garázdálkodóként fokozta vagyona és személyi szabadsága elherdálását.

Édesanyját a Sajtlyukasztó Gyárban főlyukfelelősként foglalkoztatta a Nőegylet. Szülei pillanatnyi elmezavarban nemzették fiukat.

Hányatott gyermekkor első éveiben Rudolf atyja elhatározta, hogy különös tekintetű és érdekes arckifejezésű fiából nem nevel sem papot, sem jogászt, egyébként orvost sem. Ezt amúgy is indokoltta tette a gyermek iskolai előmenetelének azon megdöbbentő vonása is, hogy GYP fakultáción mindössze egyetlen ötöst kapott, mely a gyors reflexekkel rendelkező napközis tanár hirtelenkeztől származott, midőn az úgy vágta szájon az étkezdében a már hatodszor repetázó Túró, hogy ujjlenyomatai a még cseperedő gyermek egyébként kék színű arcán is még három évig vöröslöttek.

Egy év múltán – mely egyben a fiú általános iskolai tanulmányainak befejeztét jelenti – Rudolf munkát kapott az ország ellenkező végében elfekvő TSZ állatgondozói egységében. Itt ragasztották rá a Túró előnevet, mert munkáját, mely a tehenek megfejéséből állott, oly' sebességgel és kezűgyetlenséggel végezte, hogy időközben a kifejt tej túróvá alakult át. /S a tehen faránál ülve kívülről mi boríthatta őt? Csoki? Vagy inkább szerényen hallgassunk e „találmányról”?/

Későbbi fejlődése során javult teljesítménye, mivel sikerült az aludttej kategóriába jutnia.

Vajat köpülni hiába próbált, de egy új ötletét, miszerint „Sajtból van a Hold” – s melyet „ad acta” fogadtak a meglepett illetékesek – a TSZ szakértői méltányosan egy , a gyönyörű Bükkfa hegységben, kellemes miliőben újonnan felépült zárt intézetben való elhelyezésével ismerték el.

A benyújtott értékes dokumentum a mai napig megtekinthető e helyen.

Azóta Rudolf itt él boldogan, minden éjjel a Holdat fürkészi, nappal sírva keresgéli, így őt mesterséges úton kénytelenek táplálni az intézet igen fáradt ápolói, állandó hajkurászás közepette.

Talán Túró elhunyt azóta.

Villonról sem állíthatjuk teljes bizonyossággal, hányszor akasztották fel.

Hisz' ő is zseni volt.

Csomó egy ideig

Ertl Márti meséli

Vettem egy új télikabátot, a zimankó teljes beköszöntével. Kapucnis. Bírom nagyon.

Eltelt az első tél. Kapucniját úgy használtam, hogy mindig masnira kötöttem kétfelől lelógó zsinórját az állam alatt. /Megjegyzem, nem értem, miért van ez a két műanyag göb a zsinór két végén. Nem egyszer pattantak vissza arcomba, heves lehajlás után, vagy egyéb megmozdulásaim alkalmával, kikötött állapotban. Továbbá megjegyzem, hogy én nem szeretem, ha az állam alatt van megkötve kapucnim. Majd jövőre teszek az ügy érdekében valamit./

Nem kellett sokáig várni, máris eljött a következő év késő ősz, ugye te is tudod, hogy így megy ez.

És akkor én elkövettem azt az ostobaságot, hogy kötöttem egy csomót kabátom egyik zsinórjára úgy, hogy tökfedőm arcvonalamra gyakorolt harcvonala kimerevedjen, összehúzódjon legalább az egyik oldalon, s ne csúszkáljon a kapucniban annyira a madzag.

Így már sokkal jobban éreztem magamat.

De mégis, az Isten szerelmére, ki mondja meg nekem, hogy ezek a műanyag göbök miért vannak a zsinór végén? /Made in China./ Elnézem embertársaim hasonló kabátkonstrukcióit. Nekik is van ilyen. Ők is lógatják. Mi lógatjuk. Ti lógatjátok.

Számtalanszor beakadtak ide is, meg oda is.

Egy kutyussal való barátkozásom alkalmával ő bekapta ezt a fityegő műanyag vacakot, s boldogan szopogatta, ropogtatta. A frászt hozta rám, meg a gazdájára is, mert ezzel az erővel el is fogyaszthatta volna göbömet. Szerencsére a zsinórt nem rágtá el, így vissza lehetett szerezni tőle. Operációs úton történő fellelhetőség esete jelenleg kizárva.

Na de maga a göb?

Mégis, mire való? Díszítés?

Eltelt a második tél is. Így, egy csomóval. Jól megvoltam.

Harmadik év ősze elkövetkeztevel furcsállottam, amikor a szekrényből elővettem, hogy hát ez meg micsoda? Ki kellene kötni ezt az egy csomót, mégis, hogy néz ez ki? De mégsem tehetem, mert funkciója van, sőt inkább a másik oldalra is kötni kéne egyet.

Csak ez egyetlen kikötésem van.

Minden szimmetrikus. A Föld, az állatok, a növények részei, az emberek, a kabátok a csomóval, na és a műanyag göbök...

Amelyekről még mindig nem tudom, mi a célt szolgálnak? Kipróbálom. Ha az egyik /az arra alkalmas/ végét benyomom, el lehet csúsztatni a madzagon. Kis holtjáték. Érdekes. Jópofa. De minek?

Gondolataim vágtaiba kezdtek. Hiszen ez...

Hát persze! Most végre leesett a húsz fillér!

Ezekkel lehet beszabályozni a zsinór hosszát, hogy kapucninkat a megfelelő nagyságban rögzíthessük!

De miért csak most, három év elteltével jövök rá erre?

Miért nem adtak ehhez a kabáthoz használati utasítást? Különös tekintettel a göbökre? Mert az ember mindent nem tudhat...

A csomót így ki kell kötnöm, mivel küldetését betöltötte, jelentőségét elvesztette. Jó párszor meghúztam azóta a zsinórt, amióta rajta van. Masszívan tart. Majd a munkahelyemen kikötöm.

A munkahelyemen elfeledkeztem a csomóról. Egészen tavaszig.

Kabátom így a negyedik tél beköszöntével elég viseletes már, rajta a csomóval, amit ki kellene kötni. Már tavaly elhatároztam és különben is, cirka három éve itt van velem Csomó. Nélküle üres lenne az életem. /Csomómentes./ Baj is van vele, elakad a göb benne és csak a bosszúságot okozza.

Tudod, amikor kivettem a szekrényből ez év december másodikán kabátomat /meleg volt a november/ kicsit felzaklattam magam, amikor megláttam Csomót. Helytelen, de még mindig nincs kikötve. Azaz senki sem oldotta ki idebent a szekrényben, nyáron.

Elhatároztam, hogy mosás után megteszem. Megválok Tőle.

Elfelejtettem.

Tulajdonképpen szeretem én Csomót. De ezt a könyvet még el akarom olvasni, úgyhogy nincs időm Vele foglalkozni. / A könyv egy vitorlásról szól, amely mindig két csomóval halad. Jobb, mint én. / Tehát elvállunk?

Holnap?

A bevásárlás fontosabb. Ha lehetséges még elodázní...

Aztán meg újra jó idő lett, ergo levettem a kapucnit.

Elképzeltem, hogy egy rezegtetően rideg januári reggelen aztán végképp beleakadok Csomóba. A buszmegállóban fogunk várakozni. Hárman. Anyukám, a Csomó meg én.

- Anyu – mondám majd szülémnek – én ezt a Csomót itt a kapucnim zsinórján, tudod, szóval ezt itt, most azonnal kikötöm...

- Biztos vagy benne? – kérdé erre ő.

Némán, vérző szívvel bólintok. Igen, még ebben a percben megszabadulok Tőle!

És ekkor nekilátok a Műveletnek.

Jön a busz!

Már majdnem sikerül!

A következő pillanatban a busz fékezni kezd... Közelg...

Anyukám együttérzőleg fog nézni. Segítőkéss lesz.

- Te, én a busz elé vetem magam – ajánlja majd.

De nem, erre nincs szükség, mert Csomó hirtelen... immár a múlté...

Ez természetesen a fiktív jövő.

Én meg azóta is egy csomóval haladok.

Az élet göbös útjain.

Vissza a természethez

Álca nélkül, áttetsző fehér fátyolként libegett át a pillangóhad a nesztelen, pirkadati erdő parányi, szinte kerekre szabott tisztása fölött. A művész – a szabad és zöld Természet teret engedett a törékeny lepke-földlakóknak, hogy légies rajaik legyezőszerűen szétterülhessenek, majd szétnyílván újra körbeszállingózhassanak, s kibonthassák pompázatos ködfátyol-játékukat örömkedvük szerint.

Sebezhető kis testeiket nem dobta leküzdhetetlen erő a messziről buján zöld fák méregszínű árnyékába, s nem kapta föl vad szélroham a hártavékony, pirinyó lényeket, hogy a számukra oly dermesztően magas légörvényekbe ragadja őket.

Dédelgetett a mai reggel aprót és hatalmasat, gyöngét és erőset, ígérte nyújtva egy újabb, csodálatos hangulatban induló hihetetlenül szelíd és ünnepélyes napnak. A párákat hamar felszippanató, szívmeleget ontó sárgálló napkorong komótosan összefonta a világ teremtményeit az egységes lélegzettel, megújodással, s még a szokásosnál is biztatóbban küldte az élet üzenetét a békés vackokba, hogy korai fölkelésre serkentsen minden erdei teremtményt. Például a hangyákat.

Valósággal hemzsegnek rajtam. Őszintén nyílnak meg a táguló szemek a nap köre felé, hogy lustán, rögtön becsukódjanak és egy, csak még egy édes percet lopjanak az éjszakai aljak puha melegéből /ami fájdalmasan kemény ám!/ e váratlanul és páratlanul csodás nap reggelén. Au, ez megcsípett, azannya, de szorgalmasan eszeget... Bezzeg én, egy megveszekedett vasam sincs kajára. Csőd a primőr vonalon is, a közeli konyhakertekben, amennyire megvizsgálhattam néhány üvöltő kutya társaságában a sötétség leple alatt. A feneketlen éji csöndet egy szempillantás alatt áttörte a természet ébredésének megszámlálhatatlan csattanása, zörgése, suhogása. A szétömlő fényben minden részlet visszanyerte körvonalait is élesen látható formáját.

Fogyok.

Állatian fogyok. Láttam magam tegnap egy kirakatüvegben. /Alig ismertem rám, bennem./ A tó tükre is megmozdult. A kristálytisza vízben ezer és ezer fajta, milliónyi színben tündöklő hal törhetetlen iramban verődött csapatokba, hogy a kirobbanóan gyönyörű nyári reggel szépséges derűjét együtt uzsorázhassák ki.

Annak a fazonnak több, mint egy éve tartozok.

Mennyivel is? Notesz... Na, ezt holnap el fogom veszíteni. Nem lesz fájdalmas szakítás.

Míg ébredt az erdő éji álmából, a rőt-zöld szemű pápaszemes bagoly degeszre tömött, pukkadásig domborodó pocakkal rendezkedett be a nappali szunyókálására. Csontkés csőrét, melyet még pár órával ezelőtt egy óvatlan egér testébe mélyesztett, aprólékosan tisztára fente egy fa törzsén, majd a kimerítő éjszakai vadászat után nyugovóra tért. Esküszöm, beérném egy egérpörkölttel.

Egér roston, nyáron, talán ledarálva a milánóiba, esetleg párolva, ínycsiklandó. Avas, tavalyi avarral elegyítve bele a májkrémbe, az egérmájkrémbe. Fúj, de finom. Soha többé nem eszem májkrémet. Milánóit se.

Egy rideg gödörben fekszem dideregve a hajnali dértől: innen nem látom ilyen anyagi és testhelyzetben, hogy az én napom virradt volna fel.

Lassan felkúszott a kelő nap, ölelkező kedvű mosolyába szippantva a harsány reggelt, s az élet boldog igazságát tikkasztó sugaraiba aggatva vetítette a heves nyár perzselő zenitjére: Éhen fogyok.

Meseelmélet

a legősibb, azaz korai vadkapitalizmus kialakításáról

Élt egyszer, hol nem élt, de élt egyszer egy Darwin nevű remete és egy ősember horda.

Említett félmajmok békésen halászgattak vizeikben, vadászgattak erdeikben és kapirgáltak hobbikertjeikben. Ám egyre messzebb és messzebb kellett menniük mammutlesre, mert a szép völgyben, ahol eszményi együgyűségben szaporodtak és sokasodtak elfogyott a vad és elfogyott Darwin, a remete is.

Izzadva cepelték hát a távoli vadászmezőkről a húst kamatteleher-mentes örökbarlangjaikba és útközben sehol egy italmérés.

Akadtt azonban ükeink között egy kiválóság, bizonyos Nagyöbű Agy.

Ő már félúton elbújt, bevárta valamelyik társát, s azt alaposan föbe suhintotta. Az elorzott zsákmányt, mint saját vadásztudományának gyümölcsét tálalta a horda asztalára. Szép teljesítményéért cserébe korlátlanul vehette igénybe a kommuna természetbeni juttatásait. Így a legősibb mesterséget űző hölgyek gyakori társaságát is./

Működése folyamán sajnálatos módon kénytelen volt minden áldozatát tökéletesen agyonverni, mert a pletyka az még a kőkorszakban is pletyka, ugyi.

Hosszú ideig zavartalanul tevékenykedhetett.

Így a figyelmetlen, becsületes embermakik létszáma a vadászszезon ideje alatt alaposan megcsappant a Nagyagyú Köb ökle és dorongja által – plusz a természetes szelekció... Szóval előállt a baj. A baj, ami nem vész el, csak átalakul – jobb esetben egy alkalmazhatóbb ötletté.

Köbagyú Nagy született optimista lévén új „fegyverhez” nyúlt. Változatlanul utált mázsás súlyok alatt roskadozni, úttalan utakon járni – a veszélyes vadbecserkészéstől meg határozottan irtózott.

Mindenesetre felismerte a tényt, hogy több nap, mint bamba ősvadász. Óhatatlanul más módszerhez kell folyamodnia a Szerzésben, mert az adott szisztémával nem marad több szállítója.

Felhagyott hát az orgyilkolással, egyben nagy körültekintéssel kidolgozott egy merőben más, újszerű tervet.

Elsősorban körbekerítette a völgyet.

Ez lett a határ. A befutó határösvény és a határvonal metszéspontjában leütött egy cöveket. Erre kerek táblát erősített – fekete alapon fehér betűkkel: VÁM-ZOLL – hirdette a felirat.

Nagyöbű Agy kényelmesen letelepedett a tábla tövében, egy zöldcsíkos sáskán rágódva, gondtalan napfürdőzés közepette.

Kisvártatva beérkezett az első kuncaft, vállán jelentős adag antilopot egyensúlyozva. Rámeredt az írásra:

- Mi az, hogy VÁM? Eddig nem kellett... – horkantotta.

- Nézd, kérlek, te is tudod, hogy télen gyakran éhezünk. Nem elég, amit az idényben elvermelünk. Igaz? – kérdezett vissza a táblához lezseren támaszkodó Öb.

- Igaz, éhezünk – ismerte be a vadász.

- Nos, ha a mai naptól kezdve mindenki ellenőrzés alatt lead a zsákmányból 30%-ot, azaz a VÁM-ot, akkor az összegyűjtött mennyiség fedezheti a téli plusz élelmiszerszükségletet. Igaz?

- Igaz lehet... –ingadozott Apróköb.

- Tehát – folytatta lendületesen Agyöbű Nagy – a VÁM, az kell, mert jó nekünk. Jó sok VÁM. Minél több a VÁM, annál biztosabb a tél. Fontos, hogy akkor több a VÁM, ha több a zsákmány. Nos, hát érdemes lesz többet vadászni, sokkal többet, saját jól felfogott érdekünkben, ami a teli has. Igaz? – mutatott rá Nagyagyú Köb.

Kissé lassú felfogású kétkezi ősünk erősen gondolkodóba esett a hallottak alapján, de emberséges közösségi tag mivoltában csak ösztönösen érezte, hogy igen sántít ez a dolog valahol... De hol?

Alaposan mérlegelte a hallottakat, azután alacsony homlokát gondterhelten ráncolva így szólt:

- A 30%, az baromi sok. Legyen tíz.

- Húsz.

- Tizenöt.

- Gilt – egyezett az ügyletbe Köbagyú Kegy.

Hasonlóképpen meggyőzte a többieket is. Elosztották a vadhúst, a szorgalmas vámos pedig két gödröt ásott. Az egyiket a horda közös frigiderjének szánta.

A nagyobbikat saját részre.

Az ezt követő pár millió év során rendben ment minden, a gyök négyzetesítésétől a legújabb bepali-kapitalizmus kialakításáig. Önerejükből e csodák ugyanis soha nem jöhettek volna létre, egyéb tüneményekről nem is beszélve.

Az emlékezetes, idillikus történelmi helyszín ma Németország területén található. Élelmes, szemfüles Nagyköbű Agy távoli ük-ükapánkat, kinek koponyáját tanulságos bizonyítékként /lám, az övé mekkora, bezzeg a tiéd!/ mutogatják a serdülő ifjúságnak, továbbá a hajlott korú turistáknak, neandervölgyinek nevezte el a Tudomány.

Ugyanakkor a Tudomány mélyen és szemérmetesen elhallgatja, hogy az emberiség soha, de soha nem jutott volna idáig, ha nem indítja el az idevezető úton legalább egy, lusta, kapzsi és becsstelen kezdet.

Íme, ezt nevezzük értelemnek.

Itt a vége?

A Szöveg

Engedjék meg, hogy bemutatkozzam: a Szöveg vagyok. Életkorom a múlt homályába vész, de bátran állíthatom, egyidősnek számítok a Homo Sapiens-szel.

Isten az ő számára teremtette meg az öt létfontosságú elemet: a Földet, az Eget, a Tüzet, a Vízet és Engem, a Süket Dumát.¹

Művelőim az Emberek. Sőt, olykor mit művelnek Velem? Gondolják, megtehetik?

Igen. Engedékeny vagyok. Más választásom nem lévén, kiszolgáltatott állapotomban.

Egyik megnyilvánulási formám az előszó. A kifejezés felhívja a figyelmet három kiterjedési irányomra. Betöltöm a teret. Kvázi terjengek. Ha a pusztába kiáltanak, akkor is.

Csak akkor igazán. Hiába.

Másik megnyilvánulási formám az írott, két dimenzióra korlátozott papírmásé. Ez a veszélyesebb, mert míg a szó elszáll...az írást viszont eltépik. Elégetik. Csak a baj van velem.

Jelentős részeim kerülnek abba a vibráló közegbe, melyet Szerkesztőségnek neveznek az Emberek. Itt Flekk-helyzetben húz maga elé a Szerkesztő/nő, és csak húz, csak húz, csak húz... Vörös tolla közelít! Lecsap első betűmre! Oh, most beletép a Lelkembe! Felkoncol!

Szülőanyáim/atyáim vérben forgó szemmel, szótlantul tűrik az áldozati oltárnál a pogány szertartást, mert noha Velem együtt véreznek, mégis eladnak a nyomtatott szövegáruda kavargó rabszolgapiacán...van úgy, hogy négerként...s az irigyeknek kínai vagyok.

Bár, ha fölveszem a „Szövegümet” – sem látom a jobb indulatot. Saját, külön bejáratú Szörnyetegem tulajdon Szerzőm.

Lázadni akarok! Szót kérek! Ne tegyétek ezt Velem, Drágáim! Én is ...Élek!

Éljen a sajtószabadság! A szabad szólásjog!

Éljek!

De nem. Belém fullasztanak.

Tűrnöm kell, hogy atomkori szónokaim többsége logopédiai csökevény, retorikai elégtelen. Elég!

Az Olvasó!

Mi lesz az Olvasóval? Aki szomjúhozik Engem?

Nos, Ő azt vesz, amit kap Belőlem. És könnyen kiábrándulhat.

Ez az Én Igazságom. A Mi Igazságunk.

Magyarázom Bennünket...: ha az Olvasóban, ki mindig nyájas, nem szólal meg Belső Hangom, abban a bizonyos áttételes harmadik kiterjedésemben is, akkor értelmét veszti másik két irányom.

Meghalok.

Engem hallani is kell, egészen szívből, különben a papírt, amelyen lehoztak, egy más, obszcén helyen hasznosítják...fess kiskatonák...analfabéták...szenvtelen alfabéták...sugárzó gammák...ruganyos delták.

De aki azonosul Velem...az részese lehet a Nagy Játéknak, ami csak a Kettőnké. Együtt varázsolhatunk, míg az a szakértő láthatatlan kéz érezhetően összegyűr Bennünket, cirógat, hogy annál jobban fájjon, amikor üt.

Mégis...a Nagy Játéknál szebbet el sem tudok képzelni Én, a Szöveg.

Találkozunk még. Örökké élek, burok nélkül, az Emberiséggel. Küzdelemben. Bizalommal.

Bele a megfellebbezhetetlen...megkérdőjelezhetetlen...visszavonhatatlan...negyedik dimenzióba...a Semmibe...

¹ eztet valakitű lopikáztam. De kitű?

Már megint mit műveltél Velem, Rendik?

2. rész

MEGREZDÜL AZ EMANCIMPA /Töprenkedő hölgyeknek és bátor lelkű uraknak/

Hogy mi is az az emancimpa?

Az emancipációról manapság már mindenki tudja, mit jelent. Ebben a mi szóösszetételünkben a cimpa lehet akár a fülcimpa /ne mondhasa senki, hogyha az a hölgy meghall valamit, ami nem tetszik, arra a füle botját – így cimpáját – sem mozgatja/, de a cimpa lehet orrcimpa is. Tekintsük meg a toporzékoló, felbőszített bika orrlukait – most képzeljük el ugyanezt tehénkében!

Megrezdül neki, de meg ám!!!

Továbbá közlöm itt azt is, hogy az „emancimpa” birtokosa nem akárspiné, hanem mindig és minden körülmények között egyenjogúságát kifejező és bizonyító női hölgy.

Záró akkordként magyarázatomhoz fűzöm még azt is, hogy jelen pillanatban nem zaklat fel, mi a véleménye a következő írásokról azon akárfaszik tömeges csoportjának, akik a jelentékeny, bazi nagy szarvakat viselik.

Kecskelevél 1

Kecske Benedek neje, elletett:

nemesch Kezesch Remeck Emese levele

Kecske Benedekhez

Egyetlen Benedekem!

Egy esztendeje, de nekem ezereg est ereszkedett le, s Te nem felelsz levelemre. Lelkem reszketve remeg: beteg lehetsz-e, Szerelmem? Esetleg edzett kezéd merev?

Jelentem, negyvenegy gyermeked Kemenesre tereltem Eszterhez. Eszterem, egytestem, egylelkem menyecske lett.

Fegyvernek Ede vette el; Ede erdeje kerek, ebben kereng. Szent Ferenc rendje szentélye elejbe eskette meg Remete Szent Gergely kedves kettejek. Nem terveznek gyermekeket, de kedvtelve teleltetnek esetente Kecske-dedeket. Egy hetet lesz lent Kemenesen e rengeteg gyermekecskecskemete. Ez nekem szerencse.

De nem lehetek rest, nem tenghetek-lenghetek. Megtermett fekete szedrem, leszedtem, megerjesztettem, „megkereszteltem”. Nedve gyenge lett.

Csere-bere mellett szert tettem egy kezdetleges szerkezetre, mellyel lefejttem egreslevem, s kerekded szemekkel teljes szeder-tejem.

E levekkel kereskedem. Nem lesz tetemes bevételem.

/Expressz permetleved elveszett./

Elrettenthetetlen ebem, Ezredest eltemettem.

Rettenetes eset: kedvenc kecske-deded, Demeterke - megfeketedett!

Ne vess meg, Benedek! Nem estem meg egyszer sem, nem tettem ellened! Szerelmem! E gyermek beteg lehet! Kezeltetnem kellene, de erszényem – ernyedt.

Nem eszem, esetleg egy-egy szelet kenyeret. Termetem kecses lett. Negyvenegy gyermeked rendszeresen etetem: jegelt lencse levest, perezet veszek. Helyre gyermekecskenyelvek tejfelt, s meleg tejet lefetyelnek. Mellesleg nem engedem, de csennek egy-egy szem zsenge retket, vele elszelnek. Tenyeremmel rendesen meg-megegyengetem eme rendetleneket, de negyveneggyel szemben éber nem lehetek! Neked kellene eledeit s rendet teremtened, szeretett Benedekem! Nekem ez egyre nehezebben megy.

Zsebre!

Eszes gyermeked, Endre felcseperedett, fegyelmezetlen, engedetlen. Egy szemesztért befejezett Cenken, egyetemen, de elment kedve.

Endre – nemes elme. Egy versenyen kenterbe verve nyert egy remekbe szedett kecske-verssel veretes versmesterek ellen. Erre egy szemenszedett mester leteremtette, s cselt vetve ketrecbe vettette. Persze ezt Endre este elreszelte, s e jellemtelen versmester-fejedelmet meglepve, embertelen megverte. Ennek feje berepedt, teste sebes lett.

Feljelentett.

Pereskedem.

Kellett ez nekem!

Esetek teteje: Mellecske vemhes lett! Elvettettem vele. Vejem lehetetlen keresztgyermekem fenegyereke, Kerge lehetne – egy zerge!

Ez kecskételen! Berzenkedem ellene!

Kedvesem, terepem szervezett tettek természetes mezeje, de ezen nem vezethetek, nem merek! Rettegek, elveszthetem fejem.

Kellesz, Benedek... Fejem felett fergeteges fekete fellegek kerengenek... Kecske Szellemhez esdzem, legyen velem, mekegem elesetten.

Feneketlen zsebem helye jeles, egyetemleges. Ebbe egyszer bele-elmebetegedem.

Engesztelhetetlen lettem, megkeseredtem jelen helyzetemben.

S Te, Egyszerelmem, merre tekeregsz?

De nem ettem meszet; lehet: kezeden egy serleg, benne hegy leve, s Te egyben kecske-menyecske sereggel enyelegs,... henteregsz?!

Nem menedzserkedsz te rengeteg kecske-yent keresve, szemtelen!

Nem, ne gyere kebelemre, mert nem szeretsz! De keress, szerezz nekem hetvenezer yent sebesen, mert megkereslek, s letekerem szeretett fejed, te... esetlen kecske-egyed!

Benedek...

Ne tedd ezt velem. Messze kell lenned? Egyszerre elfeledsz?

Jelenleg keveretemen heverek kegyetlen leverten, kezembe temetve fejem. Jer, gyere Szentterebesre Szerelmem, mert testem, lelkem eleped, s szemem leve megered. Nem ereszt bennem serkent feneketlen szerelmed, melyben senyvedek – Te tetted ezt velem, Egyetlenem. Szeretlek!

Ezzel berekeszttem terjedelmes levelem, mert vekkerem felberregett, s kertembe kell mennem.

Kelt: szeptember elseje, kedd reggel

Kecskeszentterebes

Gereblye-hegy

Szerelmes lehelettel:

nejed

Emese

s negyvenegy eleven gyermeked

Kecskelevél 2

Felelet Kecske Benedekné

ellett: nemesch Kezesch Remeck Emese levelére

Mért ne?

Feleségemnek, Emesének –

Kelt lent kezdem részedre levelem, mely felelet rendesen megérkezett leveledre.

Helyzetem rettenetesen nehéz, de lelkesen seftelgetek, csencselgetek szerte Pesten. Jellegzetes termékeket menedzselek. Rendre selejteket. Ezzel ellenségeskedést szerzek.

Kenyeresem, Elek nem keresett eleget e kereskedelemben, terepen. Megszerzett egy hentes mesterlevelet, s elhelyezkedett vele Kerepesen. Tehenem, Zsemlye meggebedt. Elek ezt megmérte, s elkereskedett vele egy cseppet. Neheztelek, mert nem felezett Velem. Lépre mentem!

Megjelentem neked: szervezetem egészsége, génkészlete teljes. /Évente nézetem./ Terebélyesedtem egy keveset. Nem eszem redves kézzel. Emésztésem rendes, székélésemet rendszeresen elvégzem, lepergetem. Szellememben fényeskodom, s jellemem sem sekélyes ekként. Kellemes helyzetekben szellentgetek, kedvemre eregetek egyre. Ez lényeges tevékenységem.

Ellenben testem egyéb részét nem kényeztetem. Nehéz, kerek fémeket emelgetek hetente négyszer egy teremben. Edzéstervem feszes, egyedre metszett. Mesterem elégedett Velem. Részére fehérjével teljes estebédeket rendezek, melyen jelen lehet eme egész éhes edzésterem népe. Rendes, helyes gyerekek ezek.

Egyszer-egyszer elkeseredetten szeszeket beveszek, mert keservesen szerzett pénzemet elnyelte egy szerkezet, melyen szerencse mellett nyerhetek.

Egy esetben verekednem kellett, mert ezresemet elemelte egy retkes kecske.

Egy-egy meccsre elmegyek.

Nehézkesen élek.

Pénz kellene Nekem befektetésre, Emese. De te! Szedett-vedett szerkezeteket veszel léfejtésre, elfeledve Férjed rettenetesen nehéz helyzetét? Segedelmed elkelne Nekem. S te egyre negyvenegy gyermeked eteted? Helytelen cselekedet... Ezt mered...

De elegendem lett.

Keresgélnem sem kellett. Megleltem!

Kérdezhetnéd, mely szerzetet?

Kegyetlen leszek.

Lényegem: Etele terén legelgetve szemezgetett Velem egy jerke. Megtetszett. Bérleményébe settenkedtem véle, s begerjedve nemes szervemet nemes-szép szemérmébe csempészttem. Ej, de megkefélttem!

/Veled szemben nem teperedett, nyeszlett, de kerekded termet. Nem gyenge eresztés!/
Ezzel megejtettem Etelt, e heves, negédes teremtetést.

Remélhetek. E percekben édes életem.

Mérlegelve veled megesett helyzetemet - lelépek.

Szenteste sem megyek Kecskeszentterebes felé. Vesszen telkem, fészke! Vedd meg! Lelépésemért kecske-yent kérek. Ebben megegyezhetek.

Etel kelengyjére kell. Nem kevés. Jegybe keveredtem e menyecskével. Egybekelnék vele.

/Ne szemtelenkedj, ez nem feslett, cemde lélek!/
40

Velem nemzett negyvenegy rendetlen, neveletlen gyermeked, mely méreg Nekem – nem érdekel. Gyermek elhelyezés perbe nem megyek. Etetgetheted tenyészetedet. /E rengeteg gyermekecskével fejetlenséget teremtettél./

De helyzetem Nekem nehezebb. Egész éjjel szexelnem kell, ezért reggel késve kelek...

Szememben renyhe kecske-menyecske lettél, Emese. S eme eget megrengette, egyszer sem érzett szerelmem – ez lett teljes bennem édesemmel, Etellel. Veled – befejeztem.

Szemed levével ne szemetelj, s ne esdekelj. Féltekenységed megérett, de nem megértett. Részedre elveszett ember...hm...nem, mert elvesztett Kecske lettem. Eredj!

Kelt: Pest, 2001. december hét, péntek este

Erzsébet tere kettes

Végre vége!

Kereskedelemben Mester s

szerelemben Fejedelem;

becses Személyem:

Benedek

Eb ura/m/!

Férjemmel az érdi „hátsó” utcákon sétálgatva megtámadott bennünket egy rendkívül belevaló eb. Ebedli. /ejtsd angolosan: ibedláj/. Már az utca végéből jött felénk vágatva.

Jobban szemrevételeztem. Nagy testű, ébenfekete kankutya volt. Veszettül csattogtatta felénk hiánytalan, teljesen egészséges, elefántcsontfehér fogsorát, miközben igen energikusan körbe-keringett minket, mely körülkerítés terelés céljából történt, hogy kettősünket hadászati és vadászati övezetébe hajtván biztonságban elfogyaszthasson szőröstül-bőröstül, hitvestársastul.

Védelmet keresve húzódtam közelebb uramhoz.

- Ne félj – biztatott, s félreállt a kutya közvetlen büvköréből, felém nyitva hagyva a vérszomjas jószág útját. – Az ember felsőbbrendű lény a kutyanál. Ezt jól tartsd észben. – Ezt jól észben tartva visítottam. – Egyszerűen erőltetted rá az akaratodat. – Nyugodtan állt a hangzavarban. – Gondolj arra, hogy nem kell félned, mert te vagy az ész, a mindent irányító elme – adta elő, engem folyton a kutya elé tolva akadémiai székfoglalóját, és a háttérben én csak az állat hatalmas, tarajos fogait láttam.

Egyre nagyobbbnak.

Férjem érdeklődő arckifejezéssel hallgatta duettünket az ebbel.

- Szép kutya, jó kutya – mondhattam volna a számomra csöppet sem virányos közegben. De csak sivítottam és süvöltöttem, mint a pengős malac.

Aztán egyszer csak pillanatnyi ötlettől áthatva belendült az üvöltő szörnyeteg.

Állkapcájának maximális kapacitását kihasználva a kötődésben csüggött alá lábikrámról, s minden további cirkalmazás nélkül nemes egyszerűséggel kiharapta belőlem az azon sorvadozó fél font húst a dög.

Már nem féltem.

Legalább neki nem fájt. És a férjemnek sem.

Ezek férfiak.

Az én szerelmem

Az én szerelmem kocka.

Arról az oldaláról, ahol az egy pötty látható, beazonosítható a lencse alakú anyajegy, amely kedvesem tomporán leledzik. E pont kizárólag uralkodó családok sajátságos jegye.

Az az oldal, ahol a két petty van – nos, ez párom szúrós pillantása. Két pupilla, két vizsla pupilla, kritikus, igen szigorú látásmóddal.

Három pontocska, gombocska. Ezt a három gombot sohasem fogom felvarrni az általam utált Hawaii ingére. Hordja csak szépen a gyöngyházgombos Wranglert. Arról legalább nem szakadnak le a patent gombok, legföljebb az ing fogy el körülük.

Négy pont. Négy folt. Megesett. Erről nem beszélünk.

Öt. Ujjlenyomatok a testemen. „...tovatűnt kezeid ragyogó csillagai...”. Ugyan már, hova tűntek kezeid ragyogó csillagai?

Hat, azaz telitalálat. Ő az én pici lányom. Épp’ tizenkét éves. És kellő tiszteletet követel magának. /Kire is hasonlít?/

...

Eolvastam, amit írtam. Úgy érzem, lapul itt valami atavisztikus ellentmondás.

Mert az én szerelmem gömb, gömbölyű.

Hogy mit álmodtam?

Gömbölyűt – és elgurult.

Férjhezítálok

Egy óvatlan pillanatban eljátszadóztam a gondolattal... Csak úgy...

...Ama páratlan napon történt az esemény – vagyis, hogy e nap délelőttje még páratlan volt. Bocs. Én. Én voltam páratlan.

Készülődtem...

Azután hirtelen az anyakönyvvezető előtt álltunk – szátötven kilopond fajsúlyos sűrűségű testtömegével vákuumban férfitársam és szerénységem készen arra, hogy ő engem beszippantson. /Azért százötven kilopond, mert e pehelysúlyba belegyömöszölhető Balázs, akinek költői leveleit, Shakespeare idézetét és rajzait a mai napig őrzöm, mint heves érzelmeinek zálogait; s bár e kis gyűjtemény forró szerelmi viszonyt sejtet – ennek ellenére ő még a kezemet sem érintette meg./

Tehát az anyakönyvvezető előtt állunk. Ez egy háromszög, Bermuda háromszög. Itt minden eltűnik. Én is a legszívesebben eltűnnék. Ez a kosztüm is... Mintha nem is velem történnének a pergő események... Mondja meg valaki, kérem, a menyasszony a menny asszonya, vagy ki...? De hát a második házasság, az mégiscsak a második – elgondolkodtató, boldogító igen. Igen?

Halad a szertartás, míg nem a kulcskérdéshez érkezünk. Először engem faggatnak:

- Most megkérdezem a menyasszonyt, hogy kitart-e majd a vőlegény mellett jóban, rosszban, hűségben, szeretetben, holtomiglan, holtodiglan? – kántálja az anyakönyvvezetőnő.

Csend...

Meg kell köszörszölöm a torkomat.

Köször, köször. Köszön.

Minden a köszönéssel kezdődött ... az iskolában mögöttem ült ... azután az első ajándék, a Nils Holgersson csodálatos utazása ... később virágok ... gyűrű ... házasság ... az én anyám naponta kétszer mos föl ... le kell vizsgáztatni a kocsit ... nem veszünk új hűtőt ... a volt férjem ... a volt feleségem ... hogy nekem is pont veled kellett ... viták ... vitákok ... értelmezhetetlenség ... vitókák ... itókák ... tokák ... apropos, toka. Csúf. Elhidegülés. Válókok ... satöbbi ...

S a többi néma csend...

Az anyakönyvvezetőnő zavartan hajol előre.

- Igen – kapacitál határozottan, sűgva – mondjon igent...

- Kérem, ez egy annál fogósabb kérdés – dörrenék erre én, kissé ingerülten.

A váratlan fordulatot a násznép sem érti. Zúgással jelzik.

Hátrafordulok.

- Tudjátok, - magyarázom – igent, vagy nemet kell mondani.

- Tudjuk – biztosít valaki jól informáltságáról gúnyos hangon. Úgy látszik, az ellentábor szurkolója. Egyszóval ő is tudja, én is tudom, mi is tudjuk, meg azt is, hogy a tiéd meg az enyém veri a miénket...

A tisztelt násznép pedig az anyakönyvvezetővel együtt – hallják és tudják meg tőlem – csupa-csupa kibicből áll.

- Igazán nem akarok beleszólni, de mondjon igent – így töretlenül az anyakönyvnek vezetése. Nő.

- Könnyű onnan... Jöjjön, cseréljünk helyet – így én.

Hiába, no, itt választani kell valamit. Párom rezignáltan rezgő fejjel, vérvörösen tekint le rám.

Én felnézek reá. S újra magyarázok:

- Igazán nem akarok dühíteni, kedves, de itt döntenem kell. Egy életre. Kettőre. Három életre és ha a tiedet is ideszámítom öt életre velünk együtt...

- Mielőtt idejöttünk, azt hittem, hogy tudod, mit akarsz – mondá ő.

- Mielőtt idejöttünk, akkor tudtam is.

- Szeretsz?

- Szeretlek. Nem adnák semmiért sem – tőlem ez emócionálisan az eleve elrendelt elerőtlenedés elve szerint való kijelentés volt.

- Akkor?

S akkor talán kimondom a boldogító – nemet.

L'amour, toujours, l'amour

...Anette-nak sikerült babysitterként elhelyezkednie egy gazdag amerikai családnál. Valójában nyelvgyakorlási céllal jött Franciaországból az USA-ba. A lány hamarosan titokban beleszeretett a család idősebb fiú gyermekébe, a nála két évvel öregebb Paulba. Rá is szívesen vigyázott volna, nem csak a kicsire, de az egyetemista fiatalember úgy tűnt, ezt nem igényli. Bár néha el-elbáméskodott, s ezt Anette gyönyörű, hosszú szőke haja, égszínkék szeme és formás idomai indokoltá is tették Paul életkorában – így szépen lassan ő is fülig belepistult öccse babysitterébe, a kis francia hölgybe.

A fiú a Yale Egyetemre járt, jelenleg szünidőn volt otthon farmjukon, vagy ahogy ő nevezte, vidéki „rezidenciájukon”.

A szülők elutaztak a közeli városi színház előadására, így a kis Genny ezen az estén is Anette gondjaira lett bízva. A kicsi imádta pótmamáját, de semmi esetre sem akart idejében ágyba bújni. Pedig Anette éppen ma este határozta el magát, hogy bevallja szerelmét Paulnak.

Az ifjú a tágas nappaliban ült és hatalmas újságját olvasta. Egész nap a földeket róttá, ellenőrizve a betakarítást, így a mindent megédesítő információbevétel estére maradt. A fiú elégedetten nyújtóztatta ki fáradt tagjait, s nemsokára halk horkolás hallatszott az újság mögül – ő bizony elaludt.

Anette rettenetesen elkeseredett. Mi lesz most? Amikor annyira sokat gyakorolta, hogy mit fog mondani? És annyira, de annyira elszánta magát?

Mindenesetre ágyba dugta földszinti szobájában Gennyt, mesélt neki Donald bácsiról és unokaöccseiről egy Walt Disney mesekönyvből, aztán puszi, s villany le.

A nappaliban is.

Paul rendületlenül húzta a lóbőrt.

Hát ez borzasztó.

Genny még egyszer behívta, mielőtt elaludt.

„Nemsokára hazajönnék.” - gondolta a lány és akcióba lépett végre.

Leemelte az újságot a fiú arcáról. Az rezzenetlenül és mélyen, nagyon mélyen szunnyadt.

Leült mellé. Aztán tapsolt egyet. Jó hangosan.

Paul fölneézett.

- Ja, csak te vagy az? – pislogott álmosan.

- Igen, „csak” én – nyomta meg a szót a lány.

- Bocsáss meg, nem úgy gondoltam – mentegetőzött a fiú.

- Tudom. „Csak” – mondta Anette lágyan, most már él nélkül - azt nem tudom, mit gondolsz te rólam?

Csönd.

Azután halkan:

- Azt, hogy nagyon kedves és csinos vagy – és Paul most már tökéletesen ébren volt.

A lány macskamozdulattal átült a szemközti fotelba.

A félhomályos nappaliba beszüremlett az udvari fény.

- Foszforeszkál a szemed.

- A tied is.

Halkan felnevettek. /Azt hiszem, teljesen mindegy, hogy ez utóbbi párbeszéd melyik mondatát ki mondta, így élve írói szabadságommal és azzal a lehetőséggel, hogy nem kell odagépelnem ezeket a neveket, sok energiát megspórolok. Az sem baj, hogy ezt a plusz öt-hat sort be kell írnom szereplőim neve helyett, mert e módon mégiscsak kerekébb lesz a történet, amely már kezd egy kicsit unalmassá válni számomra, mint író egyénnek, aki egyúttal olvas is. Például a saját hülyeségeit./

Paul felkelt jól beült helyéről és a lányhoz lépett. Az felnézett rá.

- Szeretlek – mondta egyszerűen.

- Akkor kvittek vagyunk – felelt a fiú és letérdelt a lány elé, aki csókra nyújtotta ajkát. Paul közelebb hajolt és ekkor elkezdett a szájából vadul dőlni a nyál.

- Te jó ég! – kiáltott fel Anette.

- Hozz valami edényt – hebegte a fiú.

Anette – lányos zavarában talán/?/, de Genny bilijét hozta.

Az éjjeli pillanatok alatt megtelt, peremén átömlött a nyál.

- Mást – hörögte az ifjú a szájából bőségesen kizúduló nyálától fuldokolva.

Anette rohant a lavórért, hordta a fazekakat, befőzővájlingokat – de mindezek nem bizonyultak elegendőnek.

Nyálás lett az egész nappali. Mindenfelé csobogott.

- Genny! – kiáltott föl a lány. Ügyesen kimenekítette az udvarra a felriasztott kisgyermeket.

A nyál ekkorra már kibuggyant a házból, vastagon, nyúlósan áramlott tova az egész birtokon, majd medret vájt magának, abban hömpölygött lustán a tenger felé.

Emlékezzetek a Mississippi tavalyi árvizére...

Dilettánc

Egy ismerős, fiatal újságíró nő hívta fel a figyelmemet egy különlegesnek éppen nem mondható, ám annál jellemzőbb szokásra a férfiak részéről.

Például, ha bemutatkozásoknál, vagy szerencsekívánatok alkalmával egy férfiú kezét fog egy nővel, a parolát követően igyekeznek:

a/ egy kissé oldalazva a meggratulált hölgy mellé sodródni,

b/ majd tenyerével a derűt sugárzó női lény hátát, mintegy őt átkarolva, parányit „meglapogatni”.

Kedves ez a melegszívűség, ez az atyai gesztus. Védelmet, biztonságot áraszt magából, finoman családias érzületet kelt. Csak mintha a hölgy mosolyogna ezt követően lehangoltabban. Vajon ösztönös, óvó-védő jellegű-e ez a mozdulat a figyelmes urak gondos kezeitől?

Nem.

A felvázolt csaloika manőverrel azt ellenőrzik ők, hogy az illető hölgy visel-e melltartót, avagy sem.

Emiatt az olthatatlan, prózai kíváncsiságuk miatt került a fent említett tollforgató fiatalasszony igen kellemetlen helyzetbe, amikor közvetlenül egymás után negyven!/ férfiú fejezte ki irányába táplált, hivatalos elismerését, ünnepélyes keretek között és ő mind a negyvennel kénytelen volt kezét fogni, három percen belül, ami tapi-világcsúcs! /Film is készült róluk „Annie bébi és a negyven képviselő” címmel, tizennyolc éven felülieknek, felemelt helyárrak!/ A tetejébe ezek az úriemberek a kínos aktus után csoportba tömörültek és szaporán bólogattak... Nekem ez a hölgy bevallotta, hogy rajta akkor nem is volt melltartó...

Summa, summárum, az okos más kárán tanul, mondják más okosak. Minekutána ismeretéhez jutottam a szégyenteljes esetnek a negyvenekkel, tudatosan figyelni, kísérletezni kezdtem a férfiakkal történő kézfogások alkalmával.

Így dolgoztam ki lassan, lépésről lépésre, minden apró részletet megfontoltan, improvizatív is átvilágítva azt a sajátos és szórakoztató táncot, amelyet bemutatkozásokkor szoktam ropni férfitársaimmal. Mottóm: „A szabad, kötetlen tánc nem engedhet teret a szabad, szemtelen kéznek!”, avagy: „Nem adok szabad kezét!”.

A hiányos irodalommal bíró, mozgáskutúránk szerves részét képező „dilettáncot” magasabb rendűvé emeli, hogy bármilyen zenei aláfestést nélkülözhet, de hatványozottan látványcentrikus. A dilettáns szó jelentése: hozzá nem értő, azaz hozzáérhetetlen. A mi szóösszetételünkben parányi, kétbetűs módosítással hozzáérhetetlen, azaz hozzá nem érhető. A nőhöz. A férfi. Na!

A dilettánc koreográfiája színes, behatárolhatatlan, kötelező és szabadon választott elemeket egyaránt tartalmaz, váratlan pillanatokban emlékeztet a küzdősportokra is. A páros tagjainak halvány sejtelve sincs a partner lépéskombinációiról, tulajdonképpen saját mozgásukat sem képesek direkt módon irányítani! Abszolút verziókban, nagy vonalakban a következő szemléltető leírást ajánlom hölgytársaim részére tanulmányként boncolgatni: /saját tapasztalat alapján, társasági összejevetelen/ :

Szemben állunk egymással, az ismerkedő úr és én. Ez az egy. A kezdet.

Kezelünk. Eddig a kötelező.

E pillanattól minden idegszámmal feszülten figyelnem kell. /Izgalomban elfelejtettem, van-e rajtam melltartó!/:

Az ismerkedő úr máris mellém sasszéz, szívlapát arányokkal vetekedő nagyságú mancsát mögém küldi, hogy tapintás útján meggyőződhessek – arról. Gyorsan hátralépek, közben beszélgetünk. Most tétova topogás, tipegés ide-oda, tanácstalan tapadó totyogás, menüett következik.

Partnerem homlokzatnyi homlokát szigorú, elkeseredett ráncokba szedi, láthatóan meglepik árnyalt, kitérő helyezkedési trükkjeim.

Szorgalmasan számolom a lépéseket. Nem bárgyulni, vigyázni! Csak tartani a három lépést, csak szemből megállni, jó, hopp! Ez közel volt...

Ő kezeivel erős légörvényeket kavar köröttem, kusza cséphadarása arra a kivénhedt, idült alkoholizmusban szenvedő Marionett-bábművész előadására emlékeztet, aki utolsó fellépésén kopott, ócska kedvencén mutatta be maradék tudását. /A bábu nem én vagyok!/
Egyértelmű, hogy sikerült ezt az urat most kibillenteni, de ő nem az a fajta, aki egykönnyen feladja!

Valaki azt mesélte róla, hogy páros lábbal, helyből felugrik az asztalra. Így újra sasszé. Ezt a lépést hosszúra nyújtja, körülbelül 160 fokra mögém tangóz, fémesen peng sarkantyúja az öt-hat keresztlépésnél, ugyanis ügyeletes reflexeim folyvást szembefordítanak vele!

Ez zavarja. Amúgy sem kristálytiszt lábtechnikája így nem bontakozhat ki a maga teljességében. Vadul diktálja az iramot, a csúrdöngölőn máris túlestünk, a levezető keringő tart. Két teljes, szvinges kört is teszünk a láthatatlan középpont körül.

Túl energikus ez a fazon, valósággal hajszol itt, az elliptikus pályán! Szorítóba szorulok, ki kell találnom valamit, így azt hiszi, boxmeccs!

Fáradok, de jön a polka, a szenvedések pokla. A tüzes foxtrott közben bemérem a legközelebbi falat, szék is van, pazar! Magas támlával!

Már megint megkerült, immár bal oldalról. Rükverc srégen és hirtelen belekarolok. Tolom. Leheletfinoman, de tolom. És lefogom a karját. Ámultan és örömmel tekint le rám. Viszem. Gyorsan elengedem és eléállok.

Bénulat.

Végre újra a indulási ponton vagyunk.

Farkasszemet nézünk, Rongyláb és én! Lihegve, izzadtan. Kezdhethük előlről az egészet.

Hozzávetőleg negyedóra telt el. Büszkén mondhatom, hogy ő még mindig nem tudja. Van rajtam cicifix.

Ha nyíltan megkérdezné, őszintén válaszolnék neki. Megmondanám, meg én! /Nos, amit mondanék, azt el nem viseli nyomdafesték./

Változatlan intenzitással lejtünk hát tova, mikor korát meghazudtoló, élénk figurával próbálkozik. Ugrása látványos, gyors. Akrobatikus rock-ra nem számítottam!

Tiszteletre méltó ez az igyekezet, de egy merész huszárvágással kettészelem terveit.

Hátat fordítok neki!

Ott áll mögöttem, szinte látom lelki szemeim előtt elképedt arcát. Nincs az a kincs, melynek fejében tálcán felkínált, horizontális hátamat meg merné érinteni! Egy mesterien kivitelezett félfordulatot teszek testtengelyem körül, hogy megcsodálhassam az úriemberre fagyott mélységes hervadtságot kifejező tekintetet.

Megtört...

Mennyit küszködtem... De megérte! Sikerült!

Soha, most már soha nem is fogja megtudni, hogy felvettem „azt”, mielőtt idejöttem.

Igazán ragyogó teljesítmény a huszonnégy perc, ez ilyen kaliberű partnernél duplán számít diletáncban! Ő elpilledvén zsebre vágja kacsóit, apróját csörgeti.

Ajaj!

Elég rutint szereztem idáig, hogy tudjam, itt a pillanat. A Csel.

Ez taktikázni fog!

Stramm, nagyon stramm. Túlságosan is.

Aszongya, inna valamit, az asztalhoz akar csalogatni, a terem közepe felé, amikor már csak egy kurta méter kell megtennem, hogy tapintásbiztos fedezékbe vigyem kiszolgáltatott, gyenge oldalam, melltartópántoktól huzagolt hátfalamat.

Hogyisne!

Mi, a Királynő, udvariasan a Géppuskalábú Lovag tudomására hozzuk, hogy hajlandóak vagyunk a már rég kiszemelt trónuson várakozva petrezselymet árulni, míg tart az italszünet, a csárdás után, kacsatánc előtt.

Jelzi ő, hogy nem is táncoltunk. Akkor mitől fáradt ki ennyire? Lassan eltávolodik, hogy mihamarabb visszatérhessen, nekem is hoz.

Kólát?

Rumba, vagy csacsacsa?

Rumba fojtja elégedetlenségét.

Utána pillantok. Majdnem biztos, hogy ő nem visel melltartót!

Kényelmesen elnyújtózkodunk trónusunkon, királynői pózban. Hiába akart a fal mellé állítani Bennünket a Parkett Ördöge. Megnézzük az óránkat. Ez igen. Kitartó ő. És vissza fog jönni abban a hitben, hogy egyszer talán megérinthesi „azt”. Szegény naiv. Tulajdonképpen sajnálom őt.

A bennem lakozó királyi fenség észleli, hogy egyetlen lakkcipőjére koszolt került, csúnya. Szét kell dörzsölni, szolgák hiányában sajátkezűleg. Papírzsebkendőmet szorongatva ültömben előrehajolok a művelethez.

Ezt az érzést nem kívánom senkinek. Ez a hátulról mellbe szindróma.

Az orrom elé ismeretlen magasságból egy pohár hidegen pezsgő üdítő ereszkedik alá, ugyanakkor a poharat tartó jegesmedvemancs párja teljes terjedelmében lefedí a hátamat.

- Rosszul van? – érdeklődik angyali aggodalommal hajában partnerem.

És ez a mosoly... Vigyor... Már tudja... Egy csipetnyi illúziót sem engedélyez... Lenyom a porba, a földre küld a nehézsúlyú, a mohó! A perverz!

Persze, hogy rosszul vagyok!

Mennyit küszködtem, és most mindennek vége!

Felemelkedem.

A béke italát kiütöm abból a pimasz kezéből, a másikból!

Ezt nevezem kebelbarátságatalanságnak! Igen!

Gondolataimban még felsejlik jégtáncból valami, ami triplán leszűrt! Bizony!

Lila gőzben tevékenykedem tovább.

Vad mozdulattal letépek magamról a blézeremet!

Aztán a blúzomat!

Le a kombinált kombinéval is!

Hát nézze! Van rajtam!

Nézik is pár százan.

Az ujjamat lassan, tüntetően felemelem, és vádlón rászegezem a bűnösre:

- Vetközni! – sipítom indulattól reszkető hangszálakkal, vibrato.

Rezzentlen élőkép. Sűrű állag. Drámai csönd. Akár ráakaszthatnánk egy csecskosarat. A terem túlsó végében fogadásokat kötnek arra, hogy követelni fogom az azonnali házasságot is, tehát a főrendező gyorsan elszalajtja a portást papért.

- Vetközni! Mutassa!

Ő rákvörös. A nézősereglet soraiban a derűtség apró jelei mutatkoznak.

- Mit, kérem, mit mutassak? – hebegi kétségbeesetten.

- Tudni akarom – suttogom a kritikus ürbe – jogom van megtudni, itt, a történetek után – sugározom összes negatív hullámhosszaimon – hogy ön, uram, igen, ön visel-e ugyanezt tőkben!?

Nem értek a férfiakhoz.

Nem értek a férfiakhoz!?

Mi, nők, hárman a Keletinél

Egyszer elvöltünk a Keletinél, amikor többet ittunk a kelletinél és közölte velünk a Smicili, hogy neki most azonnal kell egy pasi, jaj! – döbbenek reá – tudok neked egyet, jó kikapósat, itt, a közeli Martonvásárhelyt, és rajzoltam is, és ő mellékelve a térképpel kizokogott a Délibe, így mi a Micivel ketten maradtunk a Keletinél.

A kéziratom rövid. /Így mondták./ Ezért ekkor a Micivel, aki kitartott mellettem folyton, érthetetlenül, megegyeztünk, hogy ő hajtogatja a papírhajókat, én a repülőket, és szinonim lejátsszuk a Pearl Harbor-i ütközetet a kéziratomból, abból.

De ez már másnap volt, és a Smicili megjárta addigra Martonvásárhelyt, aljast rikoltott reám, elment a megadott címre, és ott valami rozzant putrit talált, és kijött egy verejtékes és vénséges vén apó onnan, és ronggyal volt kitömve a fél szeme. Na, ezt is jól megfuttatták a mókuskerékben valaha. Sírt. A Smicili. Két szemmel.

Én ekkor helyeztem a borostartályban vereslő rubinpiros nedű tetejére az első papírhajót, amitől úgy kirúgtak minket... mert nem szerették.

Smicili, te, akit mi befogadtunk, te meg Fehérvárott szálltál le a vonatról.

Smicili Jenci.

Ördögnél is csibészebb /annak a kocsmadiszkó helyiségnek a bérbeadója, ahol életem egy meglehetősen pénzínséges időszakában, vajmi kis affinitással ugyan, de takarítást vállaltam. A munka nemesít jellegű. Az öregúr – kora úgy hatvan és a halál közt – tarka, de mégsem színes egyénisége azonban ne maradjon rejtve a kíváncsiak előtt. A nagy negatív hős saját maga javasolta, hogy mutassam be őt a nyilvánosságnak. Legyen. /

Sir Lopákovics Mihály

avagy:

Szőrmihály

Szerencsétlen sorsú rokkantnyugdíjas; nyakában vastag aranylánc fityeg, öltözéke bőrkabát, bőrgatya. Udvarában saját tulajdonát képező több, mint fél tucatnyi nyugati és egyéb autómobil, valamint két visszataszítóan vicsorgó veszett eb.

Garázsában a méltatlan szemek elől elrejtve tartja életének legfontosabb, legérzékenyebb, legféltettebb kincsét, egy csodaszép, hófehér, fantasztikus sport BMW-t.

Háza mindössze egyemeletes, de a földszintet kiadta a már fent említett intézmény működtetésére. Ilyeténképpen nagyon furfangosan be is rendezkedett. Mindenesetre a pia-hegyek a házában vannak, de a lakásába közvetlenül bejutni képtelenség.

A másnaposság ismeretlen fogalom nála. Ő mindig napra kész.

Szabad idejében /elég sokszor/ az alatt elterülő ivóhelyiségben kiszolgáló Márta nénit „cikizi” eladdig, míg az türelmét vesztvén „kitaszajtja” őt az utcára. Ilyenkor felcaplat az emeletre életveszélyes és nagyon magasra nyúló, szörnyű vaslépcsőjén /megjegyzem, Armstrong Holdra-lépése közel sem lett volna ilyen egyszerű, ha oda hasonló alkalmazhatóság vezet/, majd erkélyéről pocskondiázkodik igen keresetlen szavakkal dús, erőteljes becsületsértéseket elkövetve artikulátlan hangján a környék dobhártyáinak és etikai elvárásainak rovására.

Így unatkozik.

Ez az erkély alkalmas még egyéb henecegi, „hercegi” pózolásokra is.

Ami szerencsétlen sorsát illeti, saját elmondása alapján annyit tudok sejteni, hogy már mint ifjú családapa, természetesen jóképű és vonzó férfi /bár ma ennnnek nyomai a legcsekélyebb mértékben sem tűnnek fel rajta, hosszú és elmélyült szemlélés után pedig éppen ellenkező álláspontra helyezkedik minden hozzántő/ addig tátotta a száját a szemközti gimnázium legszebb diáklányát áhítva, míg nem ifjúj hevének eme legvarázslatosabb álma valóra nem vált egy Majálison.

A kislány azonban nem tudta, hogy Misike – nős ember. Egy szép napon meglátogatta hát a daliát.

Bekopogtatván egy nő nyitott ajtót, kicsi gyerekekkel a karján.

-Nincs itthon a Misi, de gyere csak be. Én vagyok a nővére – dobta be a régi trükköt a nej.

Lopákovics felesége leültette szépen a „szüzet”, az pedig beszámolt a nyájas „sógornőjének” sorjában – mindenről.

Ezek után nem kell különösebb fantázia ahhoz, hogy elképzeljük, mi történt, mikor a mit sem sejtő házasságtörő hazaérkezett.

Mindennek a tetejébe a laza erkölcsű leányzó apukája bosszúért lihegve Lopákovics nyakába varratott egy kis zárt, hűvös és lehangoló helyen való pihenést kiskorú megrontásáért.

Az itt szerzett ismeretségek folytán miután Mihály úr kiszabadult, kezdett úgymond durvulni. De tovább üldözte a sors.

Kérdemelt büntetéseit letöltve úgy döntött, hogy most másképp lesz.

Dolgozott. Keményen.

A munkagép összezúzta a jobb kezét. Hosszú ideig hordozta a hasába bevarrva.

Szerencséje volt. Teljesen rendbejött.

Ennek a kéznek az amorf megjelenése azonban végleg megpecsételte világszemléletét.

„Hát ezt fogom én más szekerét tolni!” /Az idézetet erőteljesen kozmetikáztam, a vele járó nyomdafestéket nem tűrő kézmozdulatot pedig végleg töröltem./

A lassan múlt évek kísérletei folyamán sikerült jellemét és fellépését úgy alakítania, hogy a laikus első ledöbbenése és fél éves felületes ismeretség után komoly formában félni kezd tőle.

Jágó vívhatott ki magának hasonló presztízst.

Aki viszont nem fél, az megveri.

Lopákovics stílusa magyarán szólva elviselhetetlen, kimondottan provokáló, szemtelen, hazug, tömören:alvilági.

Rendszertelenül, de sűrűn keresik fel lakásán fiatalok, akiket arra buzdít, hogy bízzanak benne.

-Gyere csak nyugodtan, öreg, ha valami baj van. Én megoldom. Te is jól jársz, én is.

Valóban megoldja.

Az ifjúság pedig attól „kódul”.

Csak ő jár jól.

Erősen anyagias. Ha pénzt szagol, vagy ha ő kerül kisebb szorításba, szemeit vadul forgatva, állkapcsát előre nyomva, háromnapos borostáját sercegetti; Muppet-show bábukra emlékeztető fejében már ott sűrög Oszta Bender, a nagy kombinátor.

Kizártnak tartom, hogy valaha az életben két számot összeadott volna bármilyen formában – talán ez sikereinek titka - , de mindig jól számol. Számít!!!

Kisebb zavarát egy helyben való topogással juttatja a másik fél tudtára. Karjaival úgy hadonászik, hogy cseppet sem összehangolt, egy helyben való kapkodása leginkább Ollókezű Edward működésére hajaz, amikor az feladatot kap és viharebesen csattogtat ollókezeivel.

Hogy örüljön az ember, lehetőleg a fejem körül.

Talán már említettem volt, hogy szinte örökké ordít.

Ha fiatalabb lányismerőseit megpillantja az utcán, már messziről üvölt: „Mi van, bugyisom!” Miután a jelzett hölgy ráébred, honnan közelítenek eme rendkívüli hangnemben hozzá, valamint meglátja e barbár kiáltvány forrását, azaz Misi bácsit, majd elsüllyed szégyenében, s rettegve várja a közismert folytatást. „Eszem a tízóraidat, ha ma sem jössz föl, nem küldöm tovább a gyerektartást!” – tesz rá a faszi még egy lapáttal.

Azzal a lapáttal, amit még a sitten gyártott cellatársaival, mert ebből ugyanis jelentős készlete van otthonában. Találtunk nála Viszockij nagylemezt is, de neki fogalma sincs, ki lehetett a neves orosz. Szerinte ez a Viszockij nagy valószínűség szerint talán Porfirij szovjet tengerészeti attasé pincsikutyájának a beceneve lehet? Különben soha nem hallgat lemezt, a lemezjátszóját pedig emberbaráti szeretetből vette, hogy jótekonyságával segítségére legyen annak a kis haverjának, aki ebből az összegből vitte a barátnőjét abortuszra.

Ezek után erősen nehezményezi, hogy házát kővel dobálják.

Bömböl, de ha kiemelten komoly dologról van szó, s az adott témában ő nagyon pozitív eredményt szeretne elérni annak biztos tudatában, hogy előnyösebb helyzetben lévő féllal áll szemben, halkán darál.

Ez teljesen érthetetlen. Zsaba-zsaba-zsaba... Hosszan.

Azután esdve rád néz.

Fogalmad sincs, miről van szó.

Újra kezdi, kezét tördeli, szinte sír. Ha lenne itt hamu, a fejére szórná, esküszöm.

Találjam ki, mit akar. Lassan hámozok.

Aha. Útlevelet. Intéztessen el az anyósommal. Ő, Lopákovics tudja, hogy ő, az anyósom erre képes, az ő, Lopákovics büntetett előéletére való tekintettel, jelenlegi büntetését figyelembe véve és egyáltalán, izé, szóval ezt más szemszögből is megvilágíthatjuk, hiszi ő, Lopákovics. Csekély...összeget is szánt erre a célra, fontos. Az összeg említése közben akkorát nyel, mintha egy

kígyó elefántot...na, igen. Úgy tűnik, sajátos világszemléletében ez az ár méltánytalanul magas, bár kapni akar érte.

Nem emlékszem, segített-e neki bárki.

Különben egy ideje, különösen józan pillanataiban egy igen hülye szokást vett fel. Minden nőnek megkéri a kezét.

Pár éve, mikor utoljára találkoztam vele, először részvétét nyilvánította férjem halálára való tekintettel, majd ritka szívélyességgel ecsetelte azt a számomra rendkívül előnyös kapcsolatot, mely másik felét ő képezné.

Diszkrét bájjal topogott körbe, mondván, igazán nem erőlteti.

Érdekes, mindig csodálkozik, ha ilyen alkalmakkor messze...rendkívül messze küldik a megkért hölgyek, oly' távolra, hogy onnan a béka rücskös kis hátsója is csak távcsővel és csak mákszemnyi.

Mindenesetre akad nála végszó is.

-Neked is van kit felnevelni, s van kit eltemetni. Nekem is. Csak egyre vigyázz nagyon. Mindig legyen valaki, aki téged eltemet.

...és nagyon szomorú lett.

Sommásan: ez az arc úgy vágyik a szeretetre, amit valaha rettenetes szokásaival és ordenaré külalakjával nagyon messzire taszított magától, mint sivatagi vándor egy pohár nedűre.

Pontosan úgy vágyik a szeretetre, mint bárki más, vagy még annál is jobban.

Kevés reménye van arra, hogy valaha si megkapja, s ezt tudja jól.

Hölgyeim!

Esetleg válasszanak...

Boris agyának, agya vágyának rejtett titkaiból

„A Lány velem szemben áll meg felszállás után a villamoson. Szenzoraimmal rögtön feltérképezem vonzó lényét. Lassan végigpásztázom minden porcikáját – mindent, amit a lenge nyári viselet szerencsémre látni engedtet. Megvallom, a képzelet számára vajmi kevés marad. Sőt! Ez az öltözék frivol, prostis. Ezt így a szemnek szánom.

Azután beszippantom az illatát...hosszan...mélyen...

Hogy nincs jogom stírolni őt?

Se szagolni?

Mit tud az a Dolgokról, aki ilyen kifogásokkal áll elő? Mit tud?!

Vagy inkább mit se...

Givenchy?

Chanel?

Igéző. Sokat ígérő.

És fölöttébb csábító.

Olyan életkorban vagyok, amely még javában arra sarkall, hogy nézegessek...

Nem pusztán nézegetni.

Megkaparintani.

Megtapintani...a vállait...barnák, kerek, nőiesek. Enyhén barna, nem „sült egér” a szoláriumból. Hm, vállak... De vannak itt másik, két l-lel írandó Dolgai is! Idomairól lepattan a ruha, minden árnyalt, arányos rajta – mellbimbójának körvonala kirajzolódik szűk pólójának finom anyagán./Nincs rajta melltartó./ Keblei fel-le szambáznak lélegzésnél. Elbűvölten nézem. Ha így domborítanék, még ennyi ruhába se öltöznék, burok nélkül az „Ezt mindenkinek látni kell!” csatakiáltással kipakolnám az egész „fegyverzetet”.

Ő is majdnem.

Lejebb kutatok. Miniszoknyácskácskacskecskecske. A gazdaságnál maradván /az állattenyésztőiből a gyümölcsstermelői szférába átsuhanva/ körtefenék. Nekem mindig is tetszett. Mekkora lehet egy ilyen – ülni...

Istenem, most az egyik lábáról a másikra nehezedik, áthullámszik egész testén a dévaj mozdulat! Tovább... Kecses, áramvonalas bokájú lábak ezek. Kis aranylánc szívecskével, meg minden...

Most rá az arcára.

Szájszerv. Közepesen telt, csókra éhes, vörös ajkak...

Hogy milyen színű szeme van?

Kit érdekel?

Nem tudom, de én soha sem a szeme színére buktam. Bevallom, halvány lila segéd gőzöm sincs általában, milyen színű a partnerem szeme.

Lényeg a lényeg.

Most itt ez a Lány...

Végtére is, határozottan úgy érzem, én egy hozzá illő nő vagyok.”

Hölgyköszörű

/avagy: bárki világra jöhet nyitott tollal a zsebében/

Mindenek előtt köszönöm a címmel kapcsolatos képzettársításokat. De, kérem, ne feledjék, a szabad fantázia gyümölcse olykor poshadt.

Nem titok, hogy a „Hölgyköszörű” – eszköz. Tagadhatatlan, hogy a férfiak birtokában van ama „csorba”, melyhez mintegy recept a hölgyek köszörűje. A csorbát ugyanis gondosan ápolni kell! /Az újonnan felmerült képzettársításokat is megköszönném!/

Apropos, képzettársítások.

Ab aevo vitatott, illetve sarkalatos téma, mely jogok illetik meg a nőket, melyek a férfiakat. Amióta az egyenjogúságot a törvények közé gyömöszölték, valamivel többet szütyögnek az ide vonatkozó paragrafusok helytelen voltán egyes illetett urak. Túl sűrűn hajtogatott érvük a nők alkalmatlansága, úgy általában véve lazán, lazásan.

Elfogadható-e vajon humoros fordulatként, vagy inkább fondorlatos humorként a „női logika” felhozatala indoklásul igazuk bizonyítására?

Ők ugyan azt láttatják, hogy a női logika egy kiváló vicc, benne üdén ül a poén. /Mondjuk a varrógépnél./

Ez lenne hát a csorba. Ez a hihetetlen mértékű alábecsülés, amelyet a nők irányába táplálnak valamely számtalan urak.

Ami most következik, az pediglen a köszörű.

Felvetődik ugyanis a „női logika” jelzős szerkezet rövid, átvilágító elemzése után, hogy miért nem beszélünk soha „férfi logikáról”?

Mert nincs.

Tiszta sor.

„Hohó!” – kiáltanak fel ekkor a háborodott...pardon...felháborodott urak – „Férfi logikáról azért nem beszélünk kihangsúlyozva, megkülönböztetéssel, mert az a világ legtermészetesebb dolga. Van. Egyszerűen adott. Abszolúte felesleges összehasonlíthatni itt nekünk – mindenfélével.” Igenis.

Legyen hát.

A „férfi logika” – maga a természet.

„A természet, a dicső természet, mellyel nyelvnek versenyezni vétek.”

Egyetértek.

Nem vitatom. De hadd köszörüljek tovább.

A „férfi logika” = természet tétel megerősítésére hírhős kortársunk, bizonyos Murphy szabatosan megfogalmazza nekünk, hogy mi is a természet. Ide sem merem írni a szót, amit Murphy mond a természetről.

Pirva. Azt mondja, πrva². A természet pirva, ráadásul a rejtett hibák oldalán áll, nem a Murphysén. Szegény Murphy, kijutott neki, igazán sajnálom. /Szerintem a természet pirva megfogalmazás nehéz, sötét súlyoktól nyomott izomzattal bíró kigyúrt agyra vall./

Urak, illetett urak, ha az Önök tetszését megnyerte a Murphy /alkotóközösség/ alaptörvénye, u.o. következménye a természetről, akkor fogadják hasonló osztatlan lelkesedéssel, ha a díszes hölgykoszorú képviselőjére felkért testület kihajtja e tan hűségűs férfirajongóinak körét a térre, mert nevezett tétel következményének folyományából az az ellentétel ütközik ki, hogy a „női logika” a strici!

És akkor megint senki sem jár igazán jól.

² π=Q

Képzeljük csak el a teret!

Ahol az igényes ellentörvény helyett egyenesen a törvény a megerősítható!

Ne legyen azonban kenyerünk az ilyen csúf köpönyegforgatás. A kikristályosodott szintézis /összegzés/ alapján nyugodtan állíthatnánk, hogy jobban járnának azok a bizonyos illetett, továbbá egyes urak, ha nem léteznék figyelemre méltó, méltóságos logikájuk. Amennyiben viszont mégis él e fogalom, sőt fogalomkör, úgy egyértelműen – és a fentiekben leírtakkal immár bizonyítottan – az prostituálja magát.

Ez igen szép, negatív eredmény a fogalom részéről!

Remélem, ezzel eleget tettem a címben sejlő képzettársítások kielégítésére.

Na és Ők, a Férfiak?

Valószínűnek tartom, hogy azt sem tennék zsebre, ha hallanák, min köszörüli a nyelvét a díszes hölgykoszorú, ha összeül a cukrászdában...

...

Na és Ők, a Férfiak?

A jövőben meg kellene talán próbálni - a szépségükért szeretni Őket.

Ugyi.

TOVÁBBI TOJATOK

Büféasztal

Mindenekelőtt pár szót ejtenék csak úgy, általánosságban.

Az ember azt hinné, hogy ez az a hely, a büféasztal, az állófogadások helye, ahol intelligens egyedek, ha összegyűlnek, a legkultúráltabban fogyasztják el kellemes csevegések, szellemes, kötetlen párbeszédnek közepett' kitűnő modorukban a felkínált, feltálat finomságokat.

Ozzy Osbourne lázadó angol zenész tett egyszer megállapítást azokra, akik pontosan "betárazzák", mit fogyasztottak előző este e közös asztalnál - ingyér. Megjegyzése nem volt hízelgő, mivel Ozzy ki nem állhatja ezeket a lényeket, mely tényen az sem szépít sokat, hogy ő maga saját állítása szerint több évtizedig azt sem tudta, hol van. Gyakorlatilag, gondolom, ő ilyenkor is többnyire az asztal alatt.

Szóval Ozzynak másnap több ízben felsorolták, pontosan mennyi és milyen süteményt, hány lazacos, vagy kaviáros szendvicset, pezsgőkre söröket, borokra whiskyket nyakaltak. (Ilyenkor természetesen nem tartják "lovuk száját".) Ezért járnak oda, ez élteti őket, mint a sivatagi vándort az oázis és kútja, partyról partyra. A korlátlan fogyasztás. És az emlékezet. Nem, nem a műsorra, vagy a díjátadásokra, ellenberger a zabálásra és a szlapálásra.

Na, de ez az angol-amerikai divat.

Mi, magyarok, hogyan állunk helyt a kultúra eme kulináris élvezeteket kínáló, terített állófogadásainál? Hogyan öregbítjük hírnevünket, mint a legkülönb nemzet?

Mi a magyar módi? He?

Vegyük górcső alá a kultúra: így az irodalom és a művészetek képviselőit és bulijukon figyeljük meg, hogy kezdetben vala a káosz. Mindenki összehord, amit csak lehet, ezeket az ételeket és italokat elhelyezik egy asztalon.

Szülinap. Ünnepség. Nyertesek. Díjazottak. Átadják. Átveszik. Taps.

Fénypont: a közkedvelt Tanár Úr zongorajátéka. Jó a kedv.

Még bemutató: Tai chi.

A japán nép tiszteli a magyar népet.

A magyar nép tiszteli a japán népet.

Mivel a nagy pillanat is elkövetkezett, ráeresztik az irodalmárokat és egyéb művészeket a büféasztalra, amely mellett egymás lábán taposva, lökdösődve - szerintem egymás szájában állva, ajaknégerekké képezve ki a másikat - tömegülnek egy nagy, izgága csoportban.

Örök törvény: mindenki első akar lenni!

Tortagyújtás. Tűzijáték. Sikerült. Legalább ennyi időre távolabb terelgetni őket, amíg ég.

És nincs baleset!

Újra rá. Az asztalra. Nem férek oda. Mindenki a legjobb pozíciót vadássza. Könyökmankóval járok, esküszöm, utat fogok törni magamnak vele. Tudják csak meg, milyen érzés kitaszítottnak lenni!

Felvágják a sütit. Szerzek papírtálcán egy szelet finom gyümölcstortát. Villa?

Villa...

A Villa Negra nem apácázárda...

De hol van?

Hol volt?

Volt?

Aki csak teheti, ötágú villáját mártja az olvadozó csokitortába, gyászkeretet varázsolva körmeire, ujjaira, amelyeket csak tessék-lássék nyal le, mert megy az idő, a többiek frissiben felfalnak minden lényegeset előle, nem maradhat le ő sem. Még a végén elmondhatja majd odahaza, neki - semmi sem jutott!

Két irodalomkedvelő hölgy összekacsint: "Gyere, együk le a tagdíjat!" - biztatják egymást és vállvetve harcolnak a sütikért.

Az egyik cukorbeteg tanárnő az előbb már beadta magának az inzulint. Most éppen négy darab labilis, összeomló, horpadozó műanyagpoharat egyensúlyoz bal kezében, jobbával töltve beléjük egy üvegből a pezsgőt.

- Kérsz te is? Hát persze! - válaszol helyettem és részrehajlás nélkül osztogatja a kincseket. Simán mozog a tömegben, gyakorlata lenyűgöz. Ő adakozó.

Csalódás - a pezsgő rossz ízű és túl meleg.

"Mindent végig kell kóstolni!" harsan föl az egyik oklevéllel jutalmazott művésznő szopránja. Asszertív mozgással hozza mindenki tudomására, hogy neki itt jogai vannak. Az asztal különböző pontjain, nevesen mind az öt tortánál felbukkanva kihasítja belőlük az önmaga megítélése szerint neki járó 25-30%-ot. Zsákmányát megragadva sietős léptekkel kitepeg a teremből.

Hová vitte!?

A harmadik kör közben utána döcögök.

A recepció két csomagot készít odakint...

Kettő darab mindent elnyelő kisgömböcöt...

A következő fordulót már tudatosan figyelem. Pogácsa. Egy teljes tányérral, azannya.

Hiába, tudnak ezek a magyarok valamit...

A továbbiakban már nem lesem, mit talicskázik ki innen, mert indul a tombolahúzás, sajnos már megint nem nyerek. Volt idő, amikor elhoztam a fődíjat egyetlen jeggyel, de ez a tíz évvel ezelőtti múlt. Most már csak beszélünk még pár szót ismerőseimmel, fogya a tömeg.

Szemügyre vételezem a büféasztalon maradt romokat. Hopp, egy pogácsa - elfogyasztom. Mintha faforgácsot rágnék. Iszom rá egy kis vizet, az utolsó maradék maradékának maradékát és egy pohár kólát. Fertig vagyok.

Pár hiéna portyázik még velem együtt az asztal körül. Szedegetnek, csomagolnak a hulladékból a papának. (A zsíráját az élelmesebbek már elkopasztották.) A sajtos, sós masni - tortamaradék tengelyen mozogva emeletes, édességekből álló, púpos szendvicseket halmoznak egymásra és rakják a táskájukba.

Felfordul a gyomrom és feszül a hasam, elindulok inkább hazafelé.

Egyszóval, nagy vonalakban - ez a magyar módi.

Mit is ettem-ittam, összegzem bandukolás közben. Nem szokásom elhozni, ezért kisgömböcöm üres.

Tehát volt egy szelet olvadó gyümölcstorta, egy pohár langymeleg pezsgő, egy pogi, másfél deci víz, ugyanennyi üdítő és kész.

Ozzy nem örülne, ha tudná... csókolom a hangját.

Én meg maradok rajongó hívetek, üdvözölve benneteket - a büfévályúnál.

Eső

avagy: "Esik"

Volt egyszer, hol nem volt, de volt egyszer egy esztendő, az 1985-ös.

Ebből az évjáratból származó korabeli műsoros kazetta akadt a kezembe, borítóján a szolid, korosnak nem mondható Kern András, enyhén zöldes, azaz éretlen színárnyalatban. Az "A" oldal negyedik száma pediglen: Novák János - Kern András "Esik" című közös szerzeménye.

Ez azt bizonyítja, hogy már 1985-ben is esett az eső.

Nem kicsit.

Ki gondolta volna?

Olyan régen volt...

Mivel eme ének-zenei mű szövegezete, nyelvezete nem túl ingergazdag, úgy érzem, ki kell egészítenem egy szövegértő és -magyarázó elemzéssel: mire is gondolt Kern András, miközben ezeket a strófákat papírra vetette?

Ám előbb a rövid "hangzat" dallamvilágáról szeretnék pár szót ejteni. Játékos, könnyeden vidám, játszi, mondhatni huncut dallamocskával indít a szám - és a továbbiakban sincs ez másként, egészen a végéig. Ez - nem jellemzi az őszi esőt. A tavaszt sem. Így minőségileg a dalt csúfondáros kis gúnyolódásnak vélem, ha az ember a saját maga baján göcög és gurgulázik csöppet, amikor beborul két tudat alatti, letargikus hétre az égnek boltozatja.

Ez van.

Esik.

A fene egye meg. És vigyorogjunk.

Most térjünk rá a szövegre és fő témájára, az esőre. A nóta többszörösen keretes szerkezetű, tulajdonképpen keretek a keretben, s bennük ismétlések. Akár a természet, a dicső és esős. Ha tetszik, ha nem, észre kell vennünk, hogy a nedvesség is újra meg újra ismétlődik. A három napos borús idő többször, de a három hetes sem annyira ritka. Kösz, Teremtőm a gondoskodást itt a lakótelepen.

A kezdő sorokról később kiderül, hogy refrénként üzemelnek, de most indul a vízesés, azaz jön a víz itt:

"Esik mocskosul az eső,

Mennyit esik,

Piszkosul esik,

Rémesen esik,

Örület ennyi eső! "

- halljuk Kern András hangján, tempósan. El is tudjuk képzelni máris.

A "mocskosul", "piszkosul", "rémesen" jelzők mind-mind egyazon jelentésbeli tartalmat hordoznak. Azt, hogy baromi nagyon. A szerző még megjegyzi, mennyit esik. Na, mennyit? És hol? A tőzsdén? Tényleg, a tőzsde sincs a szabad ég alatt. Hogy legalábbis ott ne essen. Mégis - esik. Az árfolyam. Örület, mennyit. Kérdezze csak meg a Nyájas Olvasó a részvénytulajdonosokat.

A "mocskosul" és "piszkosul" nem pusztán az esőre, hanem ama "leérkezett" esőre vonatkoztathatóan bírnak átvitt értelemben jelentéstartalommal, mely víz elegyül a földdel, s e módon úgynevezett "sarat" képez. Ez, ugye, eléggé kellemetlen. Gondos szülők idejében felvértezik ellene óvodás, iskolás gyermekeiket. A mai kor idióta divatja szerinti szellemben beizzadás, csúszós, lötyögős gumicsizmával látják el csemetéiket. Ez a vacak lehet Superman-os kék színű, vagy Disney hercegnős rózsaszín, s láttam már pokémonos bármilyent, de közös tulajdonságuk, hogy a taknyos avarra cuppanva a kiskorú rögtön dob egy hátast a legmélyebb pocsoljába. Előnytelen az undorító gumijószág azon jellemzője is, hogy NEM ő az a lábbeli, amely jól tartja a kicsi bokáját, míg a kedves

(és nedves) szülő eljut vele a balesetibe. (Unokabátyám szerint a gumicsizma arra való, hogy az ember a "trágyaszart" "odább" vigye viselése idején. A hupilila is. A neonzöld trágyát.)

Azt hiszem, így elkalandozunk. Koncentráljunk a lényegre.

A dalban itt új elem érkezik:

"Esik piszkosul az eső."

Ugye, nem is számítottunk már rá? De folytatja:

"Fú, de esik,

Lököttül esik."

Nem tudom és bizonytalanságom már-már állandó, hogy beszélhetünk-e most rímről, rímekről; vagy csak egyáltalán arról, hogy esik? Ez az össz' téma? És a réma is? Akkor hát - miért "fú"? Mi fú? A szél? Fú, ellenben esik? E kettő azért nem mond ellent egymásnak és zárja ki a másikat. Gyakran tapasztalom saját bőrömön. Persze, persze, tudom: a "fú" - költői felkiáltás, indulatszavacska. Lágyít. Hogy csak lassan csorogjon le az a víz a Kedves Olvasó hátán, ami bejutott a gallérja mögé.

"Esik az eső,

Úgy éljek,

Nincs jó idő."

Ez a baj, hogy így élünk, hogy mindig van nekünk időjárás.

Egyszerűen nem lehet kiküszöbölni. És az - soha nem megfelelő. És mindig olyan - idegesítő, nyomasztó, sz., stb.

Bezzeg nyáron, a szélsőséges forróságban az ember csak napozik, gondoktól mentesen napfürdőzik, majd elolvad, de egyszerre megdermed, s egy Cyrano de Bergerac magabiztosságával "orront" bele a légkörbe, s ellentmondást nem tűrően kijelenti: "Jön a vihar!" Fejére áll a világ, benne Cyrano is. Így a lezúdul és a híres költő-katona heftijének túlkében összegyűlt esővizet ki is kortyolhatjuk zivatar után! (Záportározó.) Már akinek van hozzá gusztája. A nyári zápor mindent felborít, elönt, felzaklat. Ez sem jó idő. Ilyenkor békés lelkiületű emberek nosztalgiával gondolnak az áldott, lassú, csöndes őszi esőre...

Ahogy a továbbiakban ráerősít bennünket a dal:

"Rossz ez,

Mer' ősz van,

Rossz évszak ez,

Legalább tavasz lenne,

Az azért helyesebb.

Bár akkor is:

Esik mocskosul az eső,

Mennyit esik,

Piszkosul esik,

Rémesen esik,

Örület ennyi eső!"

Nem, sajnos tévedtem, ez a szöveg nem tükrözi, hogy szeretnénk az őszt, vagy akár a tavaszt. Viszont észre kell venni, hogy Kern András fárad, a "mert" szó "t" betűje már hiányzik. Azt is megfigyelhetjük, hogy ennek a Bandinak sem jó semmi sem, sem az ősz, sem a tavasz, mi magánszorgalomból a nyarat már megvitattuk, ideális évszaknak marad a szélsőséges hideg tél és egyéb csapadékai. Az a bizonyos novemberi égbolt pedig tanulmányozása után azt a döntést csikarja ki az emberből, hogy legszívesebben főbe lőné magát. Mondhatnánk: de hát a hó! Igen! Öreg barátunk, a Tanár Úr is nyilatkozott hó ügyében. Idézzük akkor őt:

-...és amikor elkezd havazni, eleinte csak pár hópihe szállong, és az ember megy az utcán, és az orra hegyére hull egy hópehely, és nem olvad el, és közben egyre jobban, sűrűbben havazik, és a pihe még ott van, és még inkább hull a hó, és az orrán csak nem olvad el az embernek az a pehely, és boldog, és viszi...

Én, a flaszter gyermeke a havat meg a telet sem csípem, mert rideg-hideg, csatakos, s ezzel a véleményemmel nem vagyok egyedül.

Akkor mégis inkább a tavasz? Vagy az ősz talán? A beborult, búval bélelt időjárat és az eső? Ahogy bugyborékolva ömlik... Tavasszal is...

Egyszer Józsival, az MTA Titkárságának portásával a Nádor utcai épület behemót udvari kapujában álltunk, s a betonon szinte habzó tavaszi áradatot szemléltük az alkalmi hangulati válságban. Lepermetezett bennünket pár csöpp. A kapus levette a szemüvegét, komótosan megtörölgette az összepettyegtetett lencséket, majd közölte:

-Én szeretem, ha esik az eső.

Mély döbbenettel néztem reá. Máris folytatta:

-Ha nem szeretném, akkor is esne.

Eme bölcsesség birtokában (melyet velem is megosztott) orrára biggyesztette okuláróját, s telt búzakalászhoz méltón, lehajtott fővel bevonult a kuckójába, fészkelődött egy kicsit, s két perc múltán már tátott szájjal húzta is a lóbórt az irigylésre méltó, sztoikus munkavállaló.

Végezetül még egyszer megismétli a dal az előző refréneket, a legvégén kis szójátékkal, idézem:

"...

Rémesen esik,

Örület ennyi esőősz,

Tavasz,

És mégse jobb."

Kérem szépen, Kern András is feladta. Tulajdonképpen az elejétől fogva nyűgös volt és éreztette velünk, hogy nem elégedett. Nincs jó időjárás, megfelelő évszak, ideális eső. Törődünk bele. Csendesen megőrülünk a "lököttül" hulló csapadék és az éjsötét fellegek hatására, majd utolsó erőnkkel a mély depresszióban felkeressük a pszichiátert. Ez a sorok között olvasandó a nótában, ez a kor emberének sorsa, tragédiája, hogy felírják neki a Prozacot.

Summa-summárum, jómagam határozottan tudom, sőt, száz százaléig, megingathatatlanul biztos vagyok benne, hogy amikor Kern András Novák Jánossal 1985-ben megalkotta ezt a kis remekművet, gyöngyszemet az esőről, az általam felsorolt tényeket és egyéb adalék leírtakat mind számba vette. Így vezetett rögzös útja a szöveg megírásában a hupilila, pokémonos gumicsizmától Cyrano orrán át a Tanár Úr és a bepötyögött szemüvegű, aluszékony portás bölcsességein keresztül egyenesen a Prozacig. Ez fix.

Aki nem hiszi, járjon utána.

Örökség

Mindannyian bevallhatnánk, igen, mi, mindannyian kedves embertársaim, hogy nagyon szeretnénk az elmúlásunk után még egy csöppet elidőzni ideát és betekintést nyerni, mi történik "azután", legalábbis közeli hozzátartozóinkkal, így leszármazottainkkal, szeretteinkkel - illetve a nagy halom lommal, amit örökségként hagy maga után földi porhüvelyünk.

Úgy képzelhetnénk, hogy a Szaturnusz körgyűrűjének peremén ülve hintáztatjuk lábunkat és közben lenézünk - fájdalmasan - cuccainkra, hogyan civakodnak rajta azok, akik majd csak később kerülnek az átmeneti állapotba, itt, kint, az Univerzumban, félúton a végső béke áldott megnyugvása felé. De mondjuk, itt várhatnánk be párunkat is.

Van-e vajon ilyen lépcső még, ahonnan visszanézhetünk?

Bízom benne, hogy igen, mivel hallottam egy szép történetet arról, miként esett meg egy minta testvérpár örökségének elosztása.

Ezt szeretném elmesélni néhány bővített mondatban, úgy érzem, nem minden tanulság nélkül.

Éva és Edit, vagy ahogyan szüleik becézték őket kicsi koruktól fogva: Vica és Ditke; két rendkívül élénk és fogékony pici lány volt, a legnagyobb egyetértésben és szeretetben nevelkedtek egy községben, közel a fővároshoz. Szüleik arra tanították őket, hogy mindenben osztozzanak egyenlően, s ezt odáig fokozták ők maguk, hogyha mondjuk a nagyobbik, Vica leütötte a térdét, s kapott a sebecskéjére egy kis kötést, Ditke, a kicsi is odatartotta apró lábát: "Nekem is páj!" mondta, sírásra görbülő szájjal. Természetesen ő is kapott egy szép ragasztást oda, ahova képzelte a betegséget. Utána elégedetten leültek a kispadra és elfogyasztották a minkettejük számára fájdalomdíjként kiutalt fél-fél édes almát. Csócsálás közben összemosolyogtak, mert már nem "páj", ugye.

De mindig mindenben támogatták és segítették, bátorították egymást. Ahogyan cseperedtek, az iskola, gimnázium sem jelentett számukra mumust - kitűnő tanuló volt mindkettő, majd természetesen következett az egyetem, melyet szintén rátermetten, kiváló eredményekkel végeztek.

Pedagógusok lettek, férjhez mentek, gyermekeik születtek, de a közöttük működő testvéri szeretet mindenben megmutatkozott, sok apró sőt nagyobb örömet is szereztek egymásnak. Talán a családban lévő görög, déli vérvonal tette, de a szeretet és lelkesedés, amellyel a másik iránt viseltettek, soha nem tette őket kimértté, viszont mégsem ösztönözte őket egyszer sem versengésre.

Eljárt az idő, szüleik egymás után elhunytak. Az édesapa később, de mivel semmilyen akadályt sem szeretett volna gördíteni a nővérek útjába az örökséget illetően - egy ház, nagy telekkel, sok ingóság - még életében kettejükre iratta ajándékként az ingatlant, hogy halála esetén ne kelljen hosszan várakozni a közjegyzőre. Azon túlmenően úgy gondolta, hogy ne a gyermekei fizessék a vaskos eljárási díjakat, ő maga rendezett minden számlát.

Nagyon idős volt édesapjuk, amikor meghalt.

A házat hamar eladták, azonnal jelentkezett rá az egykori polgármester, aki történetesen a szomszédban lakott, gyermekkori jó barátjuk volt.

Maradtak az ingóságok. Vicus mélyet sóhajtott és egy szuszra a következőket hadarta hugának:

- Ditke, annyira szeretném, ha egy, azaz egyetlen napot szánnánk arra, hogy kiürítsük a házat. Azt hiszem, elég lesz, hogy kipakoljunk, mit gondolsz?

- Rendben, szerintem jó az ötlet. Most szombaton, ha ráérsz, rendezkedhetünk.

- Akkor szombat. Vigyük a fiúkat is.

- Persze - bólintott Ditke.

Közeledett a szombat. Még egy gyors telefont váltott a két nővér, hogy legalább egy hevenyészett listát állítsanak össze a nagyobb berendezési tárgyakról, bútorokról. Vita nem alakult ki, úgy illettek egymásba az igények, mint a fogaskerekek.

Szombaton reggel találkoztak a házban.

Szép idő ígérkezett, az udvarra is ki lehetett vinni sok holmit. Ami előre nem várt nehézséget jelentett, az az volt, hogy takarítani is kellett éppen eleget. A két asszony olajozottan mozgott és a legnagyobb harmóniában göngyölte föl a feladatokat.

Mindent bepakoltak a bútorszállítóba, Ditke máris búcsúzott, miután az utolsó simításokat a konyhán Vica férje, Lajos vállalta magára, aki közben visszament a házba.

- Boldog vagyok, hogy ilyen jó testvérem van - mondta Vica Ditkének, s búcsúzóul mosolyogva megölelték egymást.

- Ez a mi legnagyobb örökségünk - intett és indult is Ditke, mert a férje már sürgette, mentek.

Vica visszafordult a házba. Lajos a konyhában éppen rágyújtott a pipájára, szipákolva mutatott az ablakpárkányra.

- Itt maradt a sótartó.

Való igaz, kétrészes, szimmetrikus, üveg sótartó, úgy százezer éves, árválkodott az ablakban.

Felesége nyomban válaszolt:

- Jaj, hát majd megkérdezem Ditkét, kéri-e. Ha nem kell neki, jó nekem is. De ma már annyi döntést hoztunk, majd elosztjuk ezt is valamikor, most már nem. Azt mondtuk, ma mindent rendezünk - sóhajtott fáradtan Vica és férjével befordultak a konyha belseje felé.

Ekkor furcsa kis hangot hallottak az ablak irányából.

Válluk fölött hátrapillantottak...

Olyasvalami történt, amitől Lajos bátyánk erőteljesebben szítt a pipáját, Vica pedig az ámulattól kikerekedett szemekkel, hitetlenkedve nézte az utolsó, elosztásra szánt kis konyhai eszközt.

Az Univerzum szép öngólt rúgott.

A sótartó pontosan a felezővonala mentén kettéhasadt, két tökéletesen egyforma részre.

Ugyanakkor megürült két ülőhely a Szaturnusz peremén...

Teknyő

Kristályosan szikrázott, sziporkázott a januári napsütés ragyogásában a hófödte, hegyes-völgyes táj. A delet már elharangozták.

Leopold Lajos és neje, Trézsi asszony disznóvágást terveztek. A nagyszerű alkalom másnapra ígérkezett.

A szintén e vidéken élő, kissé távolabbi szomszéd, Géza bácsi pálinkázgatott pillanatnyilag Lajosnál. Ebéd után érkezett.

Az öreg azt latolgatta, hogy gyalogszerrel a havas emelkedőkön – mert van még hátra három - mennyi ideig is fog tartani, míg hazakaptat.

Közben fogyott a barack.

Trézsi mély sóhajtással és elégedetlenséggel, csípőre vágott kézzel, mint egy Miska kancsó, megállt a konyha közepén.

-Nincs teknő - jelentette a helyzet állását, mivel számba vette, mi minden szükségeltetik majd másnap a disznó feldolgozásához.

-Nekem van - mondta nyomban Géza bácsi. - Csak gyertek el érte, s hozzátok ide. Békebeli.

-De jó! Látnod anya, ahol legnagyobb a szükség, ott legközelebb a segítség - csapta össze és dörzsölgette két tenyerét Lajos. - Korán reggel megyünk és jövünk, csak ennyi az egész. Nem nagy ügy.

Mindenki megelégedett a hallottakkal, a két férfi a pálinkával is egyelőre, így Géza bácsi rövidesen indult.

-Géza bácsi -kedélyeskedett a házigazda -, te három hegyen is túl lakol, mint a király a mesében! - azzal vigyorogva hátba veregették egymást ezek a pityókás hegyi emberek.

-Csak egy ugrás – tette még hozzá Lajos búcsúzóul.

A rádió másnapra is felhőtlen eget ígért fagyponthoz közeli hőmérséklettel.

Azt viszont elmulasztotta jelezni a rádió, hogy Leopoldéknál a kora reggel barackpálinkában fog úszni. Így esett, hogy a fürge Lajos csak az ötödik erőfeszítésre indult a teknőért, fülön csipve a művelethez a jelenlévők közül Gyulát, legjobb ivócímboráját.

Egyik lábunk itt, a másik meg ott! – harsogta vidáman, mikor kiimbolyogtak az udvarból a sötétben, hidegben, hogy kisvártatva visszatérhessenek a disznóvágás helyszínére a teknővel.

Hogy miért csúsztak el állandóan az odafele vezető úton?

Hogy miért volt meredekebb mindhárom kaptató és miért kellett mindig egymást is elrántaniuk, miközben fölfelé törekedtek, azután lefelé csúsztak és gurultak, felhemperedtek a hóban? Valamint az árkokban? Már ahol volt árok... vagy csak túskebozót...

S hogy miért kellett még egy-egy sört meginniuk a harmadik, a nagydomb aljában a közértben, amely már megnyitott, de csak leltárra, mire odaértek?

Hogy Géza bácsinál a két szilvórium már csak mogyoró legyen a hab tetején...

Mert visszafelé jövet be is zárt a bolt, elvágva az utánpótlás útját, de a két buzgó teknőszállító így megijhatta az otthonról csempészett fél liter barackot is...

Mindezek után most már úgy érezték, készek a feladatra: elég erősek, fel tudják cepelni a visszaúton a nagydombra a nehéz, tölgyfa alkatosságát.

Próbálták.

Isten tudja, hányszor rugaszkodtak neki, ugyanazzal a gyászos eredménnyel.

Folyton visszacsúsztak, felbucskáztak, estek-keltek, összegabalyodva a miskulanciával hármában, s újra meg újra lent heverték a domb aljában, rugdosva, gyalázva, okolva a másikat. Keservükben keresetlen, ékes magyarsággal adták az amúgy néptelen, hófehéren csillogó békés, téli táj tudtára, mit is gondolnak arról, nekik most teknőt kell szállítaniuk.

Közben az időérzésüket is teljesen elveszítették.

A tekenő egyre nehezebb és nehezebb lett.

Mielőtt rendkívüli módon megutálták volna egymást, a domb aljában felfordították, és ráültek gondolkodni az ellenségre.

Egyre csak emelkedett a nap.

- Ha erre jön valaki, adok neki egy százast, csak vigye fel erre a dombra nekem – sóhajtotta nehezen forgó nyelvvel Lajos.

Történetünk idején a legkisebb havi jövedelem 3.800.-Ft volt.

Jelentős ajánlatnak számított hát a százas, uszkve fél napi bér.

De hol is van az a valaki?

Üldögéltek a kivájt fadarabon és csöndesen – olykor hangosabban – bölcsekedtek a maguk módján. Igyekeztek ébren tartani a másikat, mert úgy érezték, az ittasság leveszi őket a lábukról, leragad a szemük.

Hideg volt, de nem fáztak.

Hogy mennyi idő telt el, míg felbukkant végre egy figura, akibe láthatlanba minden hitüket vetették, azt nem lehet tudni, de a Nap akkor magasán járt már.

És jött Ő.

Egészen vézna ember volt és mindent elsöprően sovány. Zörögtek e férfiú csontjai, szívós, pipaszár lábai lötyögve végződtek elnyűtt csizmájában. Zsebrevágott kezekkel, biztos léptekkel közeledett a síkos úton. Nyílt, becsületes arca ráncos volt, szeme hunyorgott a napsütésben.

„Rozoga”- gondolta Lajos, mégis valahogy érezte, igen, hogy ez az az ember, aki nekik kell most. Megszólította, amaz megállt.

-Jó napot adj' Isten!

-Magoknak is!

Feltápáskodtak a teknőről és visszafordították, egyenesen az emberke elé. Ő csizmája orrával megbillegtetve csöppet, s miután alaposan szemrevételezte, megállapította:

-Teknyő.

Kijelentése érzelmek nélkülinek tűnt.

-Az. Békebeli – hagyta rá Lajos fanyarul.

-Disznyót vágnak? – érdeklődött a jövevény a továbbiakban, szeme sóváran nézett át a két férfi alkoholgőzén, egyenesen az ő szemükbe.

-Azt - bólintottak. Mindannyian tudták, hogy meghívni nem fogják.

Leopold rátért a lényegre:

-Az van, atyafi, hogy maga kap egy százast, ha ezt a teknőt felviszi erre a nagy dombra. Mi nem bírjuk.

A férfiú szeme felcsillant az ajánlatra.

Azután felhúzta a bőrt a fogain, melyek ráncaihoz képest meglepően egészségesek voltak. A tenyerébe köpött.

-Boríjják a hátomra - fordult meg.

Nagy üggyel-bajjal rátették és ő megindult.

Határozott lépésekkel, végtelen biztonsággal, szinte erőlködés nélkül egy szuszra fölvitte a meredeken a „teknyőt.”

Odafönt levágta a földre. Még csak nem is lihegett...

Lajos és Gyula tántorogtak, meg-megcsúsztak, de sikerült követniük igen nagy álmélkodások közepette.

A „Rozoga” megkapta a szép, piros Kossuthot, megbökte sapkaszerű lityakját, zsebre csapta kezeit és komótosan továbbállt.

Éppen delet harangoztak.

A két felsült teknőszállító döbbsen nézett össze...

Mi lesz otthon, mert ezzel ugyancsak elkéstek...

-Majd kimagyarázom... - dünnyögte bizonytalanul Leopold Lajos.

Lassan, rosszkedvűen vergődtek át a két kisebb dombon, s végre bekanyarodtak a kapun, de ekkorra újabb másfél óra telt el...

-Itt is vagyunk! – kiáltotta megjátszott derűvel Lajos, de már csak Trézsi asszony mosogatott az udvari tűzhelynél.

-Már nem kell, vigyétek vissza – mondta mérgesen.

Egyedül csinálta végig a vágást a többi ittas férfival. Nem volt könnyű dolga.

Lajos és Gyula csatakosan rogyott le a lócára.

-Azt nem – nyögte Leopold. A szagoktól elkomorult a gyomra. Hirtelen világvége hangulat fogta el.

-Soha többé nem vágok disznót – jelentette ki dadogva a rosszuléltól.

Az asszony karcos, jegeces pillantását beleakasztotta férje bávatag tekintetébe. Leopold felállt a helyéről.

-Lajos, te ma sem vágta disznót. Én is csak egyet - mondta Trézsi, belenyúlt a mosogatóba, s kiemelte onnan a nagykest.

-Eddig – tette hozzá nyomatékosan és kezében a mocsoktól csöpögő pengével, félrehajtott fejjel lassan, nagyon lassan megindult idétlenül hátráló férje felé...